

မောင်ညိုဖိုင်း
(သန့်လျှင်)

ဖြည့်ကြီးစည်စီးဝင်စာ

မိုးကြိုး

အသစ်စက်စက်လုံးချင်းဝတ္ထု

သစ္စာနှင့်ထုဆစ်လိုက်သောရင်တွင်းကအမှာ စာ
စစ်မှန်သည့် မေတ္တာသည် ရောင်ပြန်ဟပ်စမြဲပါ။

မှန်ကန်သော စေတနာသည် ပဲ့တင်တုံ့ပြန် အကျိုးပေးစမြဲပါ။

မယိမ်းမယိုင်ဟူသော သစ္စာသည် လည်း လောကဓံ အခိုက်နှင့် ကြုံ
သည့်တိုင် သမာဓိဖြောင့်စင်းစွာ ကျန်ရစ်စမြဲပါပဲ။

အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ရှိ ကျွန်တော့်ရဲ့ လေးစားအပ်သော စာဖတ်
သူများ အပေါ်

ကျွန်တော်ထာဝစဉ်မေတ္တာထားပါ၏ ။

နံနက်မိုးသောက်အလင်းရောက်သည် နှင့် သုံးဆယ့်တစ်တုံသားအား
လုံးနှင့်အတူ စာဖတ်သူ များ လည်း ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေဟု နေ့စဉ်
ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သပါ၏ ။

ဂမ္ဘီရဝတ္ထုများ မိုးကောင်းနေချိန် သာမန်လူပြိန်းစကားပြော ပြောကြ
လျှင် သရဲတစ္ဆေ ပရဝိညာဉ်နောက်ခံဝတ္ထုများ အရှိန်ကောင်းနေချိန်မှာ
ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများကို ကျွန်တော်ချင့်ချင့် ချိန်ချိန် ရေးသားလျက်ရှိ
ပါသည် ။

ကျွန်တော့်စေတနာနှင့် မေတ္တာများ ၊ ဆင်ခြင်တုံတရားများ ၊ ကျွန်
တော့်စာထဲမှာ ပါသည် ကို ကျွန်တော့်ရဲ့ လေးစားအပ်သော စာဖတ်ပရိ
သတ်များ ခံစားနားလည်တွေ့ရှိလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်မိပါသည်

ယခုလထုတ်စာအုပ် လွန်စွာထူသွားပါသည်။ မျက်မှောက်ကာလမှ စာအုပ်ထူထူ တန်ဖိုးကြီးကြီးကို ထုတ်ဝေသူအချို့လက်တွန့်ကြပါသည်။ ဒါနှင့်အတူ စာဖတ်သူများကိုလည်း လွန်စွာအားနာရပါသည်။

အမှန်က ပထမတွဲ၊ ဒုတိယတွဲနှစ်တွဲထုတ်ဝေရန် ဖြစ်သော်လည်း စာဖတ်သူများ ဆတ်တင့်ငုံ့မျှော်ဖတ်နေရမည်စိုး၍ ထူထူထဲထဲဆိုက်ကြီးတစ်အုပ်ထဲ ထုတ်ဝေရပါသည် ဟု ထုတ်ဝေသူမှ ဆိုလာခဲ့သည်။ ဝယ်ယူအားပေးဖတ်ရှုကြသည့် စာဖတ်သူများကို လှည့်စားခြင်း မဟုတ်ကြောင်းကိုမူ ဤဝတ္ထုရှည်ကြီးအား ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် ခံစားသိရှိနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ

ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းထဲသို့ စာရေးသူပါ စီးမျောလိုက်ပါသွားရသောအခါ ဇာတ်ဆောင်များ နှင့် ကိုယ်သည် တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်းသွားများ ဖြစ်ပြီး ပန်းတိုင်ရောက်သည် အထိ ဒုက္ခသုက္ခနဲ့ သုခချမ်းသာကို မျှဝေလက်တွဲခံစားသွားကြရ၏။

ထိုသို့သော သံယောဇဉ်နှင့် မမျှော်လင့်ဘဲစာအုပ်ထူသွားရ၏။

ကျွန်တော့် မှာ အစွဲအလမ်းရှိခဲ့ဖူး၏။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် နှစ်ခြိုက်စွဲလမ်းခဲ့ဖူးသော ဆရာနတ်နွယ်ရဲ့ “မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း”လို့၊ ဆရာမင်းကျော်ရဲ့ “တစ္ဆေ” လို့၊ “လှိုင်” လို့၊ ဆရာလင်းယုန်သစ်လွင်ရဲ့ “ဓမ္မဝိသာလ” လို့၊ ပြီး “ငါတို့ ခေတ်နှင့်အပြိုင်”လို့၊ “တို့ခေတ်ကိုရောက် မည်မလွဲပါ” လို့၊ ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုရှည်ကြီးများကို လွန်စွာအားကျမိပါ၏။

ကျေးဇူးရှင်ဆရာ ဆရာများ လို၊ အဆင့်မြင့်မဟာဂန္ထဝင်ဝတ္ထုရှည်ကြီးများကို မရေးဖွဲ့နိုင်သေးမီ လက်ရှိရေးခွင့်လုပ်ခွင့်လေး အခြေအနေ

ပေးနေသည့်အခါသမယမှာ ဂမ္ဘီရလှလှ၊ သန့်သန့်၊ ခန့်ခန့်၊ ထူထူ ထဲထဲ၊ အားရှိပါးရှိလေး၊ တစ်အုပ်တစ်လေကျန်ရစ်အောင် ကြိုးစားနေခြင်း မှု သာဖြစ်ကြောင်းလည်း ရိုးသားစွာဝန်ခံလိုပါသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်လုံးချင်းများ သာမက ဟာသ လုံးချင်းများကိုလည်း ကလောင်ခွဲမထားဘဲ၊ ရေးနေပါသည်။ ။

များ မကြာခင် ဘဝလောကဓံအိပ်မက်ကြမ်းထဲက အရောင်အသွေး စုံအနှစ်သား စုတ်ချက်များ နှင့် ထုဆစ်ဆေးစုံခြယ်သထားသည့် ဘဝသ ရုပ်ဖော်ဝတ္ထုတိုလုံးချင်းနှင့် မှုခင်းဖြစ်ရပ် ဆန်းကြယ်လုံးချင်းများ လည်း ထွက်လာပါဦးမည်။

အားလုံးထုတ်ဝေဖြန့်ချိရန် အသင့်ဖြစ်နေပါသည်။ ။

စာဖတ်သူများ ရဲ့ အားပေးမှုမေတ္တာစေတနာ အရှိန်အဟုန်ကြောင့် “သေရွာငါးကြိမ်ပြန် ခင်ဒေါင်းဇံ” ဝတ္ထုရှည်ကို စိန်ဌေးဗီဒီယိုရိုက်ကူး ဖြန့်ချိခဲ့ပါသည်။ ။

“မြွေဝင်စားမခင်မြွေ” လုံးချင်းကိုလည်း ဒါရိုက်တာမျိုးဇော်အောင် က နာမည်ကြီးသရုပ်ဆောင်များ ဖြင့် ဗီဒီယို (သို့မဟုတ်) ဒီဗီဒီရိုက်ကူးရန်ဝယ်ယူသွားပြီး ဖြစ်ပါကြောင်း ချစ်ခင်လေးစားအပ်သော စာဖတ်သူများ ရဲ့ အကြံပြုချက်များ အကောင်အထည်ပေါ်သွားခဲ့ပြီကို ထပ်ဆင့် သတင်းကောင်း ပါးလိုက်ရပါသည်။ ။

ကျွန်တော်အသိသရှိသည် များကိုလည်း ရေးပါသည်။ ။ ရေးသင့်ရေး ထိုက်တာကိုလည်း ရေးဖွဲ့ပါသည်။ ။ မိမိဘဝအတွက် အကျိုးရှိကျန်ရစ်မည့်စာများကိုလည်း ဦးတည်ချက်မပျောက်စေ ဘဲ ကြိုးစားအားထုတ်နေပါသည်။ ။

ထောက်ကြန့်တောရ ချောင်းဦးဆရာတော်ဘုရားက ဤသို့မိန့်ခဲ့ဖူး
၏။ “နေရမဲ့ရက်တွေများ နေလို့၊ သေရမဲ့ရက်ကိုမေ့နေကြတယ်” တဲ့ ၊
ဟုတ်ပါရဲ့၊ သေရမည့်ရက်ကို ဖြုန်းခနဲ သတိရလိုက်တိုင်း ရှင်ခဲ့စဉ်ကာ
လတစ်လျှောက် ငါ့ရဲ့ လုပ်ရပ်များ သည် သမာသမတ်ရှိရဲ့ လား၊ ရိုးသား
သန့်စင်ရဲ့ လား၊ မွန်မြတ်ရဲ့ လား၊ စေတနာမှန်ရဲ့ လား၊ မေတ္တာမှန်ရဲ့
လား၊ သစ္စာသမာဓိရော ရှိရဲ့ လား၊ အတ္တမလွန်ကဲတဲ့ သမ္မာအာဇီဝရော
ဟုတ်ရဲ့ လားဟု ပြန်လှန်သုံးသပ်ရင်း မိမိကိုယ်မိမိ မကြာခဏ ဝေဖန်
ရေးလုပ်လျက်ရှိပါသည်။ ။ အမှားတော့မကင်းစင်သေး၊ ပုထုဇဉ်ပေကိုး။

သည့်အတွက်ဘဝမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့မည့် စာများကိုလည်း ကြိုးစားအား
ထုတ်နေမိပါသည်။ ။ ချစ်ခင်လေးစားအပ်သော ကျေးဇူးရှင်စာဖတ်ပရိသ
တ်များ ဆက်လက်အားပေးကြလိမ့်ဦးမည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်မိပါ၏။ ။

ကျွန်တော်နေ့စဉ် မေတ္တာများ ပို့သပါ၏။ ။ အမြို့မြို့အနယ်နယ်မှ စာ
ဖတ်သူများ ၊ ထုတ်ဝေသူများ ၊ မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာများ ၊ ဖြန့်ချိသူများ ၊
အရောင်းဆိုင် အငှားဆိုင်များ ၊ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာစာပေလုပ်ငန်းနှင့် နှီးနွယ်
ကြသူများ ၊ စာပေလောကမှ သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာ၊ စာရေး
ဆရာများအားလုံး

ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ . . .။

အသက်ရှည်အနာကင်းကြပါစေ . . .။

နှလုံးစိတ်ဝမ်းပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ကြပါစေဟု

ဆုမွန်ကောင်းတောင်းရင်း၊

လေးစားစွာ ဂါရဝပြုပါသည် ခင်ဗျား . . .။

မောင်ညိုမှ ိုင်း (သန်လျင်)

* * *

ပြည်ကြီးစည်တီးဝင်တဲ့ မိုးကြိုး

“အား . . . အမေ . . . အ . . . မေ”

“အမ်မလေး . . . သေပါပြီ . . . အမေရဲ့ . . . အမေလေး အား”

နာကျင်သည်းထန်စွာ အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေသည့် အသံကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးရော အိမ်နီးနားချင်းများ ပါ . . . စိတ်မကောင်းကြ အော်ဟစ်နေသည့် မိန်းကလေး၏ ဖခင် . . . ဦးပေါက်ချွန်းကား မျက်နှာမှ ချွေးသီးများကို သုတ်လိုက်၊ မီးနေခန်းမှ ဝင်လိုက် ထွက်လိုက် လုပ်နေသည့် ရွာသူများ မျက်နှာကို အားကိုးတကြီးကြည့်လိုက်နှင့် ဗျာများ နေသည်။ ။

ခမျာ . . . ထိုင်လိုက် ထလိုက် အပြင်ထရုံမှ နားကပ်၍ ထောင်လိုက်၊ ထွက်လာသည့် ရွာသူများ ရဲ့ မျက်နှာကလည်း မကောင်း . . .

“အေး . . . စိန် . . . သမီး . . . ဘယ်လို . . . နေ . . . နေလဲ . . . ဟင် . . . ဟင်”

“ဟို . . . ဟို”

“မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ အေးစိန်ရာ၊ နင်ကလည်း . . . ချီးမှ ပဲ . . .”

“လက်သည် ဒေါ်ညောင်ရွက် လုပ် . . . လုပ်ပေးနေပါတယ်။ တော် . . .”

“အား . . . အား . . . အ . . . အမေရေ . . . အမေရဲ့ . . . ဘုရား . . . ဘု

ရား၊ အဖေ ... အ ... အဖေ”

“သမီး ... အဖေရှိတယ်။ အားမငယ်ပါနဲ့ ”

“အ ... ဖေ ... အမေ ... အမ်မယ် ... လေး ... အား”

မီးနေခန်းမှ သမီးလုပ်သူ မချီမဆုံ ဝေဒနာများ ခံစားနေရသည့် အသံကိုကြားရတော့ ... ကိုပေါက်ချွန်း ... စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ ...

မီးနေခန်းရှိရာသို့ဇွတ်ပြေးဝင်ရန် လုပ်လိုက်စဉ် ...

ရွာသူများ မီးနေကူများက ဝိုင်းတားကြသည် ။

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည့် ငတုံးလက်ဖယ်၊ ရွှေဘကြီးနှင့် ကုလားပုငသိန်း တို့ ကလည်း ဝိုင်းဆွဲထားရသည် ။

“ကိုပေါက်ချွန်း ... ဒါ ... မိန်းမ ကိစ္စလေ ... တော်ဝင်ကြည့်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာ လဲ ...”

“ငါ့ ... ငါ့ ... သမီး သိပ် ... သိပ် ... ခံစားနေ”

“မီးဖွားတာပဲတော် ... ချေးပါသလိုတော့ ... မလွယ်ဘူးပေါ့ရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ပေါက်ချွန်းရာ လက်သည် ဒေါ်ညောင်ရွက်လည်း တို့ တစ်ရပ်လုံး သာမကဘူး၊ ရွာနီးချုပ်စပ်ပါ မီးဖွားပေးနေကျပါ။ သူလည်း နားလည်ပါတယ် ထိုင်ပါကွာ”

“ငါ ... ငါ ... ငါ့သမီး အခြေအနေကို ...”

“စိတ်ကိုထိန်းပါကွာ ... မင်း အရက်နည်းနည်း သောက်လိုက်ပါလား”

“ဟင့် ... အင်း မသောက်ဘူး ... ဟူး”

သူသမီး လှပိုက်ရဲ့ ဗိုက်က အပျိုဗိုက် သားဦးဖြစ်သည်။ ပေါက်ချွန်း
မှာ ပြောရလျှင် . . . ဒီသမီးတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ဒါလေးက အချစ်ဆုံး
သမီးဦး . . . လှပနူးညံ့စွာမွေးလာခဲ့သမို့ ပေါက်ချွန်းက . . . သူသမီးကို ‘
မလှပိုက်’ ဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။

လှပိုက်က အမေ မရှိတော့။ သူမ ငါးနှစ်သမီးမှာ သူမရဲ့ မိခင် ‘မလှ
အုံးမယ်’ ဘယ်ထွက်သွားမှန်းမသိ။

ကြားရချက်အရ ပေါက်ချွန်းနဲ့ ဆိုးဖော်တေဖက် ကျွန်တော်တို့ နှင့် မို
က်ဖော် မိုက်ဖက် ပေါက်ချွန်း သူငယ်ချင်း . . . မိုးကြိုးနှင့် ဘသိန်းဆောင်
နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ပါသွားသလိုလို လိုက်ပြေးသလို
လိုကြားရသည်။

လှပိုက်လေးခမျာ . . .

အချိန်တန် အရွယ်ရောက်၍ လင်တစ်ယောက်ရသော်လည်း လင်
သားလုပ်သူ မဟူရာတစ်ယောက် ချောင်းထဲ ငါးဖမ်း ထွက်ရင်း မိုးကြိုးပ
စ်ချခံရပြီး ရေလယ် လှေပေါ်မှာ တင် အသက်ဆုံးခဲ့ရရှာတယ်။

မဟူရာနှင့် ရခဲ့သည့် ဗိုက်ကိုယ်ဝန်ကို ခုတော့ ခက်ခက်ခဲခဲ မွေးဖွား
နေရ၏။ အချိန်က အတော်ကြာသွားခဲ့ပြီ။

တော်ရုံ အပျိုဗိုက်ကို လက်သည် ဒေါ်ညောင်ရွက် မီးဖွားပေးပါက
ကြာလှ နာရီဝက် ဖြစ်၏။

အခု . . . နှစ်နာရီကျော် . . . သုံးနာရီ ရှိပြီ။

ပြီး . . . ဒီနေ့ စနေနေ့ အချိန်က ဆွမ်းခံပြန်ချိန်။

နေတက် . . . ရေတက် . . .

နေတက် . . . ရေတက် . . . ဒုက္ခပေးနေရော့လား။

ဒီအချိန်မှာ ပဲ မီးနေခန်းထဲမှ လက်သည် ဒေါ်ညောင်ရွက် ချွေးသံရွဲ့ရွဲ့ နှင့် မျက်စေ့ မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ထွက်လာတော့သည်။ ။

“အမေရွက် . . .”

“အမေရွက် . . . ကျွန်တော် သမီး . . . အခြေအနေ . . . ဘယ်လိုရှိလဲ . . . အမေရွက်ရယ် . . . ဟင် . . . ဟင် . . . အမေရွက်”

ပေါက်ချွန်းက အမေရွက်ခေါ် ဒေါ်ညောင်ရွက် လက်ကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်၍ လှုပ်၍ မေးလိုက်သည်။ ။ မီးနေဧည့်များကလည်း အမေရွက်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်စကားကို ငဲ့လင့်နေကြသည်။ ။

“ပေါက်ချွန်း . . .”

“ဗျာ . . . ဗျာ . . . အမေရွက် . . . ဘာ . . . ဘာလဲ . . . ဟင်”

“အခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူး”

“ဗျာ . . . ဘယ်လို . . . ဖြစ် . . . ဖြစ်နေလို့ များ လဲ . . . ဗျာ ဟင်”

“တော်တော်ခက်နေတယ်၊ မကြားဝံ့ မရှိသေ စကားပြော ရရင် ကလေးက ခြေတစ်ချောင်း ထွက်ပြီး ကန့်လန့် ဖြစ်နေပြီ”

“ဘုရား . . . ဘုရား”

“အလိုလေး . . . လေး”

“အို . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ကျွတ်”

“အဲ . . . အဲဒါ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲဟင် . . . အမေရွက်ပြောစမ်းပါ . . . အမေရွက်ရာ . . . ဘုရား . . . ဘုရား”

“လောလောဆယ် . . . တောင်ကျောင်းဘုန်းကြီးသွားပင့် . . .
ပရိတ်ရွတ်ခိုင်း . . . ကျန်သူတွေက လှည်းယာဉ် အမြန်ပြင် . . . မြို့ဆေး
ရုံကို အမြန်ဆုံး သွားမယ်။ မြန်မြန်လုပ်ကြ တော့”

အမေရွက် စကားဆုံးသည် နှင့် ကိုပေါက်ချွန်း အိမ်ပေါ်မှ ဝုန်းခနဲ ခုန်
ချ၍ . . . တောင်ကျောင်းဘုန်းကြီး ဦးတေဇနိယရှိရာ ကျောင်းသို့
သုတ်ခြေတင်၍ ပြေးတော့သည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ ကျန်လူများကလည်း လှည်းယာဉ် တစ်စီး အမြန်ရှာလို့
အပြေးကောင်းလှ သော နွားသိုးနှစ်ကောင်နှင့် လှည်းယာဉ်ပါ
ကောက်ရိုးများများ ခင်း၍ အဆင်သင့်ပြင်ထားလိုက်ကြ သည်။ ။

မြို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ ရွာ ‘ဒီပါအေးမြ’ သည် မိုင်(၃၀) ခန့် ဝေးလွန်း
လှ၏။ မိုးရာသီဆို ရွာလယ်ချောင်းမှ လှေသမ္ဗန် များ နှင့် သွားရပြီး
လှေဆိပ်ရေဆိပ်ရောက်မှ မြို့သွားသည့် ကားကို စီးရ၏။ ။

အခုအချိန်က နွေရာသီ . . .

ဒီလို ပူပြင်းလှသည့် နွေလယ်ချိန်မှာ ခြေတစ်ချောင်း ထွက်ပြီးသား
ကန့်လန့်ဖြစ်နေသည့် မီးနေသည် ကို လှည်းယာဉ်နှင့် အပြေးမောင်းပြီး
ကားဂိတ်အရောက် သွားရသည့် ခရီးနှင့် အချိန်ကာလမှာ မရှိဘူးဆို ငါး
နာရီခန့်ကြာနိုင်၏။ ။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံးရော . . . မီးဖွားခြင်းကိစ္စ အတွေ့အကြုံကြွယ်
ဝကြသည့် ရွာသူ သားသည် အမေများ ပါ မျက်စေ့ မျက်နှာပျက်ကုန်ကြ
၏။ ။

ကြမ်းတမ်း ပူပြင်းလှသည့် လမ်းနှင့်နေရောင်အောက်မှာ လှပိုက်
အချိန်မတန်မီ ပိုးဆိုးပက်စက်ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ။

ဒီလိုမှ မလုပ်ရင်လည်း .. အခြေအနေက မကောင်း ..

ဒီအချိန်မှာ ပေါက်ချွန်း ချွေးသံရွဲ့ရွဲ့နှင့် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်ပြေးချလာသည် ။

“ဆရာတော် မပါဘူးလားကွ ... ပေါက်ချွန်း”

“ဟူး ...”

“ဆရာတော်ရောကွ ... ပေါက်ချွန်းရ”

“ဆရာ ... တော် ... မရှိဘူး”

“ဟင် ...”

“ဘယ်ကို ကြွသွားလို့ လဲ”

“သုံးလွန်းတင်ရွာ အလှူကို ကြွသွားတယ်တဲ့ ”

အားလုံး ပို၍ စိတ်ဓာတ်ကျသွား ကြသည် ။ ဆရာတော် ဘုရားကြီး ဦးတေဇနိယ ကလည်း ရေမန်းစွမ်းသည့် ဘုန်းကြီး ဖြစ်သည် ။

ပယောဂ အတိုက်အခိုက် အနှောင့်အယှက် မှန်သမျှကို သူ့ပရိတ်ရေ နှင့် တောက်ရုံနှင့် ပွဲပြတ်သွား၏ ။

အရိုးစူး အရိုးနင် မှန်သမျှ ဆရာတော် ရေမန်းနှင့် ချက်ချင်း အရိုး များကျရ၏ ။

ခွေးကိုက် မြွေကိုက် ကင်းကိုက် ပိုးမွှားတိရစ္ဆာန် အဆိပ် မှန်သမျှ ဆရာတော်ရေမန်းနှင့် တွေ့လျှင် ချက်ချင်း အဆိပ်အန်ကျ ရ၏ ။

အရိုးကျိုး အရိုးအက်တာတောင် ရေမန်းနှင့် ကုနိုင်သူ ပါရမီရှင် ထူး ဖြစ်၍ အရေးကြီးရှိလျှင် တစ်ရွာလုံး တစ်ရပ်လုံး အားကိုး နေကြရ၏ ။

အခု . . . ကျေးဇူးရှင် ပါရမီရှင် ဆရာတော် ဘုရားကြီး မရှိဘူးဆို
တော့ . . .

သေကံ ရှင်ကံ မြို့ဆေးရုံ အရောက်ပို့ဖို့ ပဲ ရှိတော့တာပေါ့။ လိုအပ်
သော ပစ္စည်းပစ္စယများ ထုပ်ပိုး၍ လှပိုက်ကို မီးနေခန်းမှ ထုတ်ရန် ပြင်
ဆင်ကြသည်။ လှပိုက်မျက်နှာမှာ ချွေးမရှိသလို ဖြစ်နေပြီ။

အသံလည်း မထွက်နိုင်တော့ မိန်းမောနေ၍ လက်သည် ကြီး အမေ
ဒေါ်ညောင်ရွက်က စမုန်နက်ထုပ်ကို နှာဝမှာ တော့ပေးရင်း လှပိုက်ရဲ့ အ
မည်ကို မကြာခဏခေါ်၍ သတိပေးနေရ၏။

ထိုအချိန်မှာ . . .

အိမ်ရှေ့ ခြံဝမှာ ခွေးနှစ်ကောင် သည်းကြီးမည်းကြီး ထိုးဟောင်သံ
ကြား ၍ အိမ်ရှေ့မှ မိန်းမများ ယောက်ျားသားများကလှမ်းကြည့်လိုက်
သောအခါ . . .

ခြံဝမှာ လူတစ်ယောက် . . .

ရှည်လျား နက်မှောင်မှောင် ဆံပင်များက ကျောလယ်ခေါင်အ
ရောက် ဖားလျားကျနေ၏။

နှုတ်ခမ်းမွေး ဖွားဖွားများက ကုပ်ကုပ်ဝင်ဝင်။

ယောဂီရောင် အကျီလက်ရှည် ခပ်နွမ်းနွမ်းနှင့် ပုဆိုးအဖြူကို ဝတ်
ထားသည်။ ပခုံးပေါ်မှာ လည်း . . . ယောဂီရောင် လွယ်အိတ်ကြီးကို
လွယ်လျက် လက်ထဲမှာ ဇော်ဂျီပုံပါသည့် အနက်ရောင် တောင်ဝှေး တစ်
ချောင်းကို ထောက်၍ ခြံဝမှာ မမှီ တံမသုန်ရပ်နေ၏။

အသက်က (၃၅) နှစ်ခန့်ရှိပြီး အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့် . . .

“ဝုတ်...ဝုတ် ...ဝုတ်”

“ဝုတ် ...ဝုတ် ...ဝုတ်”

“ဟဲ့ခွေး ...ဟဲ့ ...ဟဲ့ခွေး”

“ဟဲ့ ...မြစိန် ခွေးကို မောင်းကြပါဟဲ့”

ယောဂီရောင်ဝတ်စုံနှင့် ဦးဆံရှည်ကို ခွေးနှစ်ကောင်က ကိုက်မလိုဆွဲ မလိုလုပ်နေသည့်တိုင် ယင်းလူပုဂ္ဂိုလ်က ခွေးများကို မမောင်းဘဲ ... မေတ္တာမပျက်သော မျက်လုံး အစုံနှင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။

သည် မှာ ... မြစိန်နှင့် အောင်မောင်းတို့ က ခွေးနှစ်ကောင် ကိုတုတ် နှင့် ခြောက်မောင်းလိုက်မှ ခွေးနှစ်ကောင် အဝေးသို့ ပြေးထွက်သွား တော့၏။

“ဟို ...ဟို ...ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ”

လူရွယ်လေး မြစိန်က လူကြီးကို ကြည့်၍ မေးလိုက်၏။

“ဒါ ... ပေါက်ချွန်း အိမ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ ... ဒါ ... ဦးပေါက်ချွန်း အိမ်ပါ ခင်ဗျ ဘာကိစ္စရှိလို့ ပါလဲ ... သူတို့ အထဲမှာ ...ဟို ...ဟို”

“သူ့ ...သမီး ... လှပိုက် ဆိုသူ မီးဖွားရ ခက်နေ မဟုတ်လား”

“ဗျာ ... ဦးလေး ... သိ ... တယ်”

“အေး ... ပေါက်ချွန်းကို ... သွားခေါ်လိုက်ပါ ညီငယ်” တည်ငြိမ်သောလေသံနှင့် အမိန့်ပေးသလို ပြောလိုက်သည့် အတွက် မြစိန်က အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်ပြီး ဗျာများ နေသည့် ကိုပေါက်ချွန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဦးလေးပေါက်ချွန်း . . . ဦးလေး . . . ပေါက်ချွန်း”

“ဗျို့ ဦးလေးပေါက်ချွန်း”

“ဘာလဲကွာ . . . အရေးထဲမှာ . . . မင်းတို့ ကလည်း . . . ချီးမှ ပဲ”

“အိမ်ရှေ့မှာ လူစိမ်းဧည့်သည် တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်ဗျ”

“ဘယ်ကလည်း . . . ဘယ်သူလဲ . . . အရေးကြီးနေတဲ့ ကြားထဲ”

“မသိဘူး . . . ဦးလေးပေါက်ချွန်းကို ခဏခေါ်ပေးပါဆိုလို့ အဲဒါ”

“ပေါက်ချွန်း သွားတွေ့လိုက် . . . ကျန်တဲ့ ကိစ္စ ငါတို့ လုပ်မယ်”

“သွား . . . သွား”

သို့နှင့် . . . မျက်ရည်အရွှဲသားနှင့် အားငယ် အားကိုးတကြီး သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သမီး လက်ကိုဖြည့်၍ အိမ်ရှေ့မှ သည် ခြံဝမှာ ရပ်နေသော လူစိမ်းရှိရာသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် ထွက်တွေ့လိုက်သည် ။

ပေါက်ချွန်း တွေ့လိုက်ရသည် ကား . . .

ယောဂီရောင် ဝတ်စုံနှင့် ဆံပင်ရှည် လူတစ်ယောက် ထိုလူက ဇော်ဂျီ ရုပ်တုပုံပါသည့် တောင်ငွေကို စိုက်ကြည့်နေ၏ ။

“ကျုပ်နဲ့ တွေ့ချင်တာ ခင်ဗျားလား ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ကိုပေါက်ချွန်းက ခုချိန်မှာ ဘယ်သူနှင့်မှ မတွေ့ချင် စကားလည်း မပြောချင်။ ဆေးရုံကို အမြန်ရောက်ဖို့ ပဲ စိတ်ကလောနေသည် မို့ ခပ်တိုတိုခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ မေးလိုက်သည် ။

ဒီလို မေးလိုက်တော့မှ ယောဂီရောင် ဆံပင်ရှည် ပုဂ္ဂိုလ်က မျက်နှာကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မော့၍ သူ့ကို စိုက်ကြည့်လေသည် ။

“ဟင်”

ပေါက်ချွန်း...သူ့ရှေ့မှ လူရဲ့ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း...

“ခင် ... ခင်ဗျား ... အဲ ... မင်း ... မင်း ... မိုး ... ကြိုး ...
မိုးကြိုး”

“ဟုတ်ပါတယ် ... သူငယ်ချင်း ... ပေါက်ချွန်း ... ငါ မိုးကြိုး”

“မိုး ... ကြိုး...”

သူတစ်ချက် ပါးစပ်က ကျယ်လောင်စွာအော်လိုက်ပြီး နောက်ဖြုန်းခနဲ ခြံစည်းရိုးဝါးတိုင်ကို ချိုးယူလိုက်ကာ ယောဂီရောင် ဆံပင်ရှည်နှင့် မိုးကြိုးဆိုသူ၏ ဦးခေါင်းကို အားကုန် ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဖြောင်း”

“ဟာ”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ပေါက်ချွန်း”

လျှပ်စီးလက်သလို ဖြစ်ရပ်များကြောင့် အိမ်ပေါ်မှ လူအချို့ပြေးဆင်းလာပြီး ပေါက်ချွန်းကို လှမ်းအော် သတိပေးကြသည်။ နောက် ကျသွားပြီ ...

ပထမရိုက်ချက်သည် ...

ယောဂီရောင် ဆံပင်ရှည်နှင့် လူကြီး၏ ဦးဆက်တည့်တည့်ပေါ်သို့ တိုက်ရိုက်ကျသွားပြီး နောက် . . . ဖြောင်းခနဲ အသံမြည်ကာ ဝါးလုံးထက်ပိုင်းကျိုးကျသွားသည်။ ဆံပင်ရှည်နှင့် လူကြီး မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်အတိုင်း ရပ်မြဲ ...

“ကိုင်းကွာ ... ကိုင်းကွာ”

“ဖြောင်း . . . ဖြောင်း”

ပေါက်ချွန်း လက်ထဲမှ ခြံစည်းရိုး ဝါးနက် ဝါးတိုင်သည် အစိပ်စိပ် အမြွှာမြွှာကွဲကြေသွား၏။ ဆံပင်ရှည် ကိုမိုးကြိုး ဆိုသူကား ဘာမှ မဖြစ် ။ အိမ်ရှေ့မှ တဖြောင်းဖြောင်း ရိုက်သံနှင့် . . . လူအချို့ အော်ဟစ် သံ ကြား၍ ကျွန်တော် အရေးတကြီး ပြေးထွက်ကြည့်လိုက်သော အခါ . . .

ပေါက်ချွန်းသည် . . . ဆွဲနေသည့် ယောက်ျား၊ မိန်းမများကို ဒေါသတ ကြီး ကန်ကျောက်တွန်းပစ်ပြီးနောက် . . . ချိုးရေအိုးနံဘေးမှ ဓားသွေး အင်ကြင်းကျောက်တုံးကို လက်အစုံနှင့် ကောက်ကိုင်မြှောက်ပြီး . . . ယောဂီရောင် ဆံပင်ရှည် မျက်ခွက်တည့်တည့်ရှိရာသို့ အားကုန် ပစ်ပေါက် လိုက်လေသော် . . .

“ဖောင်း”

“ဘုန်”

“အား . . . မလေး . . . ဗျ . . . အား . . . အား”

တစ်တောင်ခန့် ရှည်သော ဓားသွေး အင်ကြင်းကျောက်တုံးသည် ဆံပင်ရှည် လူကြီး၏ မျက်နှာကို မှန်ပြီး ပြန်ခုန်ထွက်လာကာ ပစ်သူ ပေါက်ချွန်းရဲ့ ခြေဖမိုးပေါ်သို့ ကျသည် ရှိသော် ပေါက်ချွန်းသည် ငယ်သံပါအောင်အော်ပြီး ခြေထောက်ကိုဖိ၍ မျက်ရည် ပေါက်ပေါက်ကျ စုတ်သပ်နေရတော့သည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံး မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ ရုတ်ချည်း မြင်လိုက်ရသည့် အဖြစ်အပျက်ကြောင့် လွန်စွာ အံ့အားသင့်၍ အသံများ တိတ်ကုန် ကြရ၏။ ။

ဒေါသတကြီး ပစ်ပေါက်ရိုက်နှက်သူ ပေါက်ချွန်းခမျာမှာ တော့

မြေပြင်မှာ ထွန့်ထွန့်လူး အော်ဟစ်၍ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျနေ၏။

ဒီ မှာ . . . ကျွန်တော်က ခြံဝမှာ ကြွေမပျက် ဇော်ဂျီရပ်တု
တောင်ဝေးကို ကိုင်ပြီး မျက်လွှာချရပ်နေသူ အနီးသို့ တိုးကပ်၍ သွားကြ
ည့်လိုက်သောအခါ . . .

“ဟာ . . . မိုး . . . ကြိုး . . . မိုး . . . ကြိုး . . . မင်း . . . မင်း . . . မိုး . .
.ကြိုး . . . နော်”

“ဟုတ်တယ် . . . ငဆိုင်း . . . ငါ . . . မိုးကြိုးအစစ်ပဲ”

“သူငယ်ချင်း . . . မိုးကြိုး . . . မိုးကြိုး”

ကျွန်တော်ဝမ်းသာအားရဖြင့် ယောဂီအကျီဝတ် ဆံရှည် မိုးကြိုးကို
အားရပါးရ ပြေးဖက်ထားလိုက်သောအခါ . . . ဝိုင်းကြည့်နေသူများ အံ့
ဩကုန်ကြ၏။

ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့လို အသက် (၄၀) တန်း လူကြီးများ သည် မိုးကြိုး
ဆိုသည့် ကျွန်တော်ရဲ့ ဝမ်းသာအားရအသံကို ကြားရသောအခါ . .

ချက်ချင်း ဝိုင်းအုံကြပြီး . . .

“မိုးကြိုး . . . မိုးကြိုး . . . အစစ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဗျာ”

“ဟာ . . . မိုးကြိုး . . . ကြီးကွ”

“မိုးကြိုး . . . ပြန် လာပြီကွ”

“မိုးကြိုး ဟုတ်လား . . . ဟာ . . . မိုးကြိုး . . . မင်း . . . မင်း . . . မ
သေဘူး . . . နော်”

အားလုံးသော လူများ ဟာ မိုးကြိုးရဲ့ အသွင်ပြောင်းမျက်နှာနှင့် အံ့ဖွ

ယံဖြစ်ရပ်ဆန်း နှစ်ခုကိုတွေ့လိုက်ရပြီး လွန်စွာ အံ့သြ ဝမ်းသာကြသလို အချို့ကလည်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွား ကြ၏။

ပေါက်ချွန်းကား . . .

မိုးကြိုး မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး အံ့လည်း အံ့သြ ဒေါသလည်း ထွက်ဖြစ် လာပြီး အံ့ကြိတ်၍ လူတွဲနှင့် ထလိုက်၏။

သူ မိုးကြိုးကို အခု ချက်ချင်းသတ်ပစ်ချင်နေသည်။

မိုးကြိုးသည် သူတို့ မိသားစု အသိုက်အအုံကို ဖျက်ဆီးသွားသည့် သစ္စာဖောက် လူယုတ်မာ .

သူ့ကို သတ်ဖို့ လွန်ခဲ့သည့် (၁၅) နှစ်ခန့်က ပေါက်ချွန်း မြေလှန်ရှာခဲ့ သည်။ (၁၅) နှစ်လုံးလုံး သစ္စာဖောက် လူယုတ်မာ မိုးကြိုးကို ဘယ် အရပ် ဘယ်ဒေသများမှာ မှ ရှာလို့ မတွေ့ခဲ့ . . .

သူ့သမီး လှပိုက်က ဟို အမျိုးအိမ်ကပ်နေ ဒီအမျိုး အိမ်ကပ်နေနှင့် နောက်ဆုံး မုဆိုးမဘဝ ရောက်ကာ ခုတော့ မီးမဖွားနိုင်ဘဲ သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေပြီ။

ဒါ . . . ဒီကောင်ကြောင့်

ဒါကြောင့် . . . ကံကောင်းထောက်မစွာ အိမ်ရှေ့ အိမ်ဝမှာ ရင်ဆိုင် တွေ့လိုက်ရတော့ မိသားစုအငြိုးနှင့် သူ့ကို အသေရိုက်ထု ပစ်လိုက်တာ

သို့သော် . . .

ထူးဆန်းလှပေစွာ။ ရိုက်ချက်ထုချက် ပြင်းအားကြမ်းကြမ်းကြားမှာ မိုးကြိုး ဘာမှ မဖြစ်ဘဲ သူသာ ဓားသွေး အင်ကြင်းကျောင် ပြန်စင်မှန်ပြီး ခုတော့ ထ တောင် မထနိုင်တော့ . . .

အလျင်က . . . မိုးကြိုး ဒီလိုမပီး။

ခုတော့ . . . ဓား တုတ်များ ပီးနေရောလား ပေါက်ချွန်းကို မြစိန်နှင့် လှစိန်တို့ ညီအစ်ကိုက တွဲမ၍ အိမ်ရှေ့ သရက်ပင်အောက် ချပေးပြီး ဒဏ်ရာကို ရေဆေး၍ ဘိစပ်အရည်များ ညှစ်ထည့်ပေးနေသည် ။

ဒီအချိန်မှာ . . .

သူ့ရန်သူ ယောဂီရောင်ဝတ်စုံနှင့် မိုးကြိုးက ကျွန်တော်နှင့် အတူ ဘုရားစင်အောက်မှာ ရောက်နေပြီ . . .

“မင်း . . . မင်း ဘယ်ကိုရောက်ပြီး ဘာဖြစ်နေလဲ မိုးကြိုး”

“အဲဒါတွေ နောင်မှ ပြောကြတာပေါ့ကွာ . . . အခု ပေါက်ချွန်းသမီး မီးဖွားရခက်ပြီး . . . မြို့ဆေးရုံ သွားဖို့ လုပ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . အဲဒါ မင်းဘယ်လို လုပ်သိတာလဲ”

“အဲဒါလည်း . . . နောင်မှ ပြောကြတာပေါ့ကွာ။ အခု . . . အဲဒီ မိန်းကလေး မီးဖွားလို့ လွယ်အောင် . . . ငါ . . . လုပ်ပေးပါရစေ”

“ဟင် . . . လှပိုကဲ ကိုမီးဖွားလို့ လွယ်အောင် မင်းက လုပ်ပေးမယ်”

“လျှာမရှည်နဲ့ တော့ မောင်ဆိုင်း . . . မင်းသိချင်တာကို နောင်မှ ပြောကြတာပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ် . . . မြန်မြန်လုပ်ကြကွာ”

သူ့အပြောကြောင့် အနီးရှိ ယောက်ျား မိန်းမများက ယုံရခက် မယုံရခက် ဖြစ်နေ၏ ။

အချို့က မိုးကြိုး ဘာလဲဆိုတာကို သိကြသည် ။ အချို့လူငယ်များက မိုးကြိုးဘာလဲဆိုတာ မသိကြ။

ခုမှ မြင်ဖူးကြတာ ပဲရှိ၏ ။

ဓာတ်သိသူများက မိုးကြိုးဆို အသံကြားသည် နှင့် ကြောက်ကြကုန်၏ ။

ကျွန်တော်ကတော့ မိုးကြိုးကို လုံးဝမကြောက်၊ မိုးကြိုးနှင့် ကျွန်တော် ရန်သူမဟုတ်။

တစ်ချိန်က သူ၊ ကျွန်တော်နှင့် ပေါက်ချွန်းတို့ သည် ဆိုးတူ ကောင်းဖက် သွေးသောက် သူငယ်ချင်းများ . . .

“သူ့အဖေ ပေါက်ချွန်းကို သွားပြော . . . သူ့သမီး ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာကို ဒုက္ခကို . . . ငါကယ်မယ် ငါကုပေးမယ်။ လက်ခံပါလို့ သွားပြော ခွင့်တောင်း”

မိုးကြိုးက စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံနှင့် ကျွန်တော်ကိုစိုက်ကြည့်သလို အမိန့်ပေးသလို ပြောလိုက်၍ အိမ်ရှေ့ သရက်ပင်အောက်သို့ ဆင်းလိုက်၏ ။

“ငဆိုင်း . . .”

ကျွန်တော့်ကို မြင်သည် နှင့် ပေါက်ချွန်းက အော်၍ ဆဲလိုက်၏ ။

“ဘာလဲ . . . ပေါက်ချွန်း”

“မင်း . . . ဒီလို လူယုတ်မာ . . . သစ္စာမဲ့ လူစားမျိုးကို ငါ့ဘုရားစင်အောက်မှာ နေရာပေးပြီး လက်ခံစကားပြော ဧည့်ဝတ်ပြုစရာလုံးဝမလိုဘူးကွာ ခုချက်ချင်း . . ဒီကောင့်ကို မောင်းထုတ်လိုက်”

ပေါက်ချွန်း အတော်ကို ဒေါသထွက်နေသည် . . .

“ပေါက်ချွန်း . . . ခဏလေး . . . သည်းခံလိုက်ပါဦး သူငယ်ချင်း၊ ဒီမှ . . . မိုးကြိုးက မင်းသမီးရဲ့ မီးဖွားရခက်နေတဲ့ ဝေဒနာကို ကူညီမလို့ တဲ့

အဲဒါ . . . မင်း ခွင့်ပြုပါတဲ့ ”

“ထို့ . . . သင်းက ဘာကောင်မို့လဲကွ။ သူက ဘိုးတော်လား၊ ဝိဇ္ဇာလား၊ လက်သည် လား . . . လူလိမ် လူကောက် . . .။ ဒီမှာ . . . ငဆိုင်း ငါလုံးဝခွင့်မပြုဘူး။ အခုချက်ချင်း အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားခိုင်းလိုက်တယ်ကွယ် . . . ငါ . . . အား ကျွတ် ကျွတ်”

သူဒေါသဖြစ်လွန်း၍ ကုန်းထလိုက်သော်လည်း ခြေထောက်က ထလို့ မရ။ ဒီမှာ ပဲ အနီးဝန်းကျင်ရှိ သက်ကြီး ဝါကြီးများ အနက် ဘကြီးဘိုးတင်က . . .

“ပေါက်ချွန်း . . . မိုးကြိုး . . . ဘာပညာအစွမ်း ထက်တယ်ဆိုတာ . . . မင်းသိလို့ လား”

“လူဆိုး . . . လူယုတ်မာ . . . ဗျ . . . ဘကြီးတင်ရ”

“တစ်ချိန်က ဟုတ်ချင် ဟုတ်မယ်။ ခုတော့ သူအသွင်ပြောင်းနေပြီ၊ မင်းမျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ပဲ . . .။ မင်းရိုက်ချက် ထုချက် . . . သူ . . . ဘာဖြစ်လို့ လဲ . . .။ ပွန်းသလား . . . ပဲ့သလား။ သွေးထွက်သလား နောက်ဆုံး မင်းပဲ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

ဒီမှာ . . . အဘိုး ဦးမှတ်ကြီးကလည်း ဝင်ပြောလိုက်ပြန်၏ ။

“ပေါက်ချွန်း . . . လိုရ မယ်ရ လုပ်လိုက်ပါ။ ဆရာတော် မရှိချိန်မှာ မင်းလည်း အားကိုးရာမဲ့နေပြီ။ မိုးကြိုး ဘာလဲဆိုတာ သိရတာ ပေါ့”

“ဆေးရုံမရောက်ခင် . . . လမ်းမှာ ရော တစ်ခုခု ဖြစ်မသွားနိုင်ဘူး ပြောနိုင်မလား၊ ပေါက်ချွန်း . . .။ အနည်းဆုံး အခုအခံ အကာအကွယ်ရ ရင်နည်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ . . . မိုးကြိုးမှာ ကိုယ်ခံရော အခြားပ

ညာစွမ်းရော တတ်မြောက်ပုံရတယ်။ အချိန်နည်းနည်း ပေးပြီး စမ်းကြည့်လိုက်ပါ”

ဒီမှာ ပဲ . . . ပေါက်ချွန်းက . . . ချုံးပွဲချ၍ ငိုတော့သည် ။

“ဟီး . . . ဟီး . . . ငါ့သမီး . . . ငါ့ . . . သမီး ဒုက္ခ ဆိုးလှချည်ရဲ့ . . . ဟီး . . . ဟီး”

သည့်နောက် ကျွန်တော် မိုးကြိုးထံပြန် လာပြီး ရပြီ ဟု ပြောလိုက်၏ ။ သည် မှာ မိုးကြိုးက လွယ်အိတ်ကို ဖွင့်၍ ဖန်ဘူးထဲမှ ပစ္စည်းတောင့်တစ်ခုကို ထုတ်လိုက်သည် ။

“မောင်ဆိုင်း . . .”

“ဘာလဲ မိုးကြိုး”

“ဘုရား . . . သောက်တော်ရေ တစ်ခွက်ပေး”

“ရော့ . . . သူငယ်ချင်း”

သူက . . . သောက်တော်ရေကို ဘုရားမှာ ကပ်၏ ။ ပြီးနောက် ဖယောင်းတိုင် ငါးတိုင်ကို ထွန်းလိုက်၏ ။

ရေတစ်ဖန်ခွက် သီးသန့်လည်း သူ့ရှေ့မှာ ချထား၏ ။ အားလုံးသော လူများက ယောဂီဝတ်နှင့် မိုးကြိုး လုပ်ကိုင်နေသည် ကို အာရုံစိုက်၍ ကြည့်နေ၏ ။

ဘယ်သူမှ စကားမပြောကြ . . . မီးနေခန်းမှ လှပိုက်ရဲ့ ညည်းညူသံကိုကား တိုးညှင်းစွာ ကြားနေရသည် ။

မိုးကြိုးသည် ဦးစွာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘ၊ ဆရာတို့ အား ရှိခိုး၍ ရေချမ်း ဆီမီးကပ်၏ ။

သမန္တာ စက္ကဝါဠေသု၊ အတြာ ဂစ္ဆန္တု ဒေဝတာ အစချီ နတ်ပင့်ဂါထာ
ကို ရွတ်၏။ ပြီးနောက် အိမ်တွင်း ဖခင်နှင့်တကွ အပိုင်အဆိုင်များ နတ်
ဒေဝတာများကို မေတ္တာပို့၍ အကူအညီတောင်း၏။ ပြီးနောက် ဘုရား
ရှေ့မှာ သစ္စာပြုတော့၏။

“ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘနှင့် ဆရာသမား အနန္တော အနန္တငါးပါး
တို့ ဘုရား . . . ဘုရားတပည့်တော် မှန်သော သစ္စာကို ပြုပါသည် ဘုရား
. . . ဘုရား တပည့်တော်သည် . . . ဆိုးမိုက်ပေတေ၍ သူတစ်ပါးမျက်ရည်
ပေါက်ကြီးငယ်ကျအောင် ဆိုးမိုက်ခဲ့ဖူးပါသည် ဘုရား”

“ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့်လည်းကောင်း . . . ဘုရားရှင်၏ အ
ဂုဏီမာလသုတ် ပရိတ်တော်၏ တန်ခိုးရှိန်တော် အာနုဘော်ကြောင့်
လည်းကောင်း ဤမီးဖွားရန် အခက်အခဲရှိနေသူ . . . ကြာသပတေး
သမီးလှပိုက်၏ အာဝေဏိက၊ ကာယိက ဒုက္ခတို့ သည် ပိန်းကြာဖက်
တွင် ရေမတင်သကဲ့သို့ ပြေစင်လျော့ကျ၍ မိခင်ရော သားသမီးပါ
အသက်ရှည် ကျန်းမာချမ်းသာ ပါစေသတည်း”

“ပရိတ္တံ ယံ ဘဏန္တဿ ၊ နိသိန္နဌာနံ ၊ ဓေါဝနံ ၊

ဥဒကမ္ပိ ဝိနာသေတိ ၊ သဗ္ဗမေဝ ပရိဿယံ။

သောတ္တိနာ ဂဗ္ဘဂုဌာနံ ၊ ယဉ္ဇ သာဓေတိ တင်္ခဏေ။

ထေရဿ ဂုဏီမာလဿ ၊ လောကနာထေန ဘာသိတံ။

ကပ္ပဌာယိံ မဟာတေဇံ ၊ ပရိတ္တံ တံ ဘဏာမ ဟေ။

ယတော’ ဟံ ဘဂိနိ အရိယာယ ဇာတိယာ ဇာတော၊

နာဘိဇာနာမိ သဉ္ဇိစ္စ ပါဏံ ဇီဝိယာ ဝေါရောပေတာ။

တေန သစ္စေနံ သေတ္ထိံ တေ ဟောတု သောတ္ထိံ ဂဗ္ဘဿ။

မိုးကြိုးသည် အဂုဏီမာလသုတ်ကို ကိုးခေါက်ရွတ်နေ၏ ။ ပီဘိ သူ့
အသွင်သဏ္ဌာန်သည် သူတော်စင်ကြီးအလား ဝါတော်ရ ရဟန်း အလား
ရှိနေ၏ ။

သူနှုတ်ကွန္တေမှ ဘုရားစကား တရားသံကြားရ၍ ကျွန်တော်တို့
အတော်ကို အံ့သြနေမိ၏ ။

သို့ကလို သူရွတ်ဆိုနေချိန်၌ တစ်ဖက်ထရံ တစ်ချပ်သာခြားသည့် မီး
နေခန်းအတွင်းမှ လည်း မီးနေသည် လှပိုက်ကလေးသည် စုပ်သပ်၍ ည
ည်းညူနေရှာ၏ ။ အားလုံး၏ ရင်သည် တထိတ်ထိတ်

“အာဝေဏိက ဒုက္ခခံစား . . . တစ်မိဘွားသို့ သနားစဖွယ်

အိုနှမငယ် . . . သမီးငယ် . . . အကြင်အခါမှ စ၍ ငါသည်

ဗြဟ္မာလူနတ်၊ မယှဉ်အပ်သည့် မြင့်မြတ်ဖြူစင် ရဟန်းဇာတ်

အသွင်အားဖြင့် စင်စစ်မသွေ ဖြစ်ခဲ့ပေ၏ ။ သာကီယဇာတ်

ရဟန်းမြတ်ဖြစ်သော ထိုအခါမှ စ၍ သေစေလိုမှု လုလွှာပြု၍

သတ္တဝါ တစ်ခုခုကို ရုပ်နာမ်နှစ်ထွေ၊ ဇီဝိတိန္ဒြေမှ သေစေ

လိုငြား . . . စေတနာ အားဖြင့် သတ်လိုက်မိလေသလား

ဟူ၍ ငါမသိ။

ယင်းအဓိဌာန် မြွက်ကြား . . . ငါ့စကားသည် စင်စစ်ဧကန် မှန်သည်
ဖြစ်အံ့ . . .

ထိုသို့ မြွက်ကြား မှန်ကန်သော သစ္စာစကားကြောင့် သနားစဖွယ်
သားသည် ဖြစ်ရာ ချစ်နှမ ချစ်သမီးအား ဘေးရန် ဟူသ၍ မြူမငွေ့ဘဲ ပြ

ကတော့ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေသတည်း။

သင်၏ ဝမ်းဗြဲ ဖွဲလမ်းသန္ဓေ ကိန်းတည်နေသော . . .

သူငယ်အားလည်း ဘေးရန် ဟူသရွေ့ မြူမငွေ့ဘဲ ပြကတော့ ကျန်းမာ ငြိမ်းချမ်းသာပါစေ သတည်း . . .

ဤကဲ့သို့ သုတ်ကို ကိုးကြိမ် ကိုးခေါက်ရွတ်ဆို သစ္စာပြုပြီးနောက် ပရိတ်ရေထဲသို့ ဆေးတောင့်လေးကို စိမ်၍ ပါးစပ်မှ မန္တန်အချို့ကို ခပ်အုပ်အုပ်ရွတ်လိုက်ပြန်၏ ။

ပြီးနောက် . . . ဆေးတောင့်လေးကို ထုတ်ပြီး

“လက်သည် ရှိလား . . . မောင်ဆိုင်း”

“ရှိတယ် . . . မိုးကြိုး . . . ဒေါ်ညောင်ရွက် . . . အမေရွက်ရေ”

“ဘာတုန်း ဟဲ့ . . . ငဆိုင်း”

“ခဏလေး . . . ဒီမှာ . . . ဟို . . . ဟို . . . ဆရာခေါ်နေလို့ ”

လက်သည် ကြီး ဒေါ်ညောင်ရွက် ချွေးသံရွဲ့ရွဲ့နှင့် ထွက် လာပြီး အနားမှာ ထိုင်၏ ။

“အမေရွက် . . . ဒီ ပရိတ်ရေနဲ့ . . . သူငယ်မရဲ့ ဆံပင်ကိုသပ်ချပါ။ ပြီး . . . ရင်ဘတ်ကနေ ဝမ်းဗိုက် . . . ပြီးခြေဖျားထိသပ်ချပေးပါ။ ပါးစပ်ထဲကို ဝင်အောင်တိုက်ပါ . . . ကိုင်း မြန်မြန်လုပ် . . .”

ဒေါ်ညောင်ရွက်က ရေမန်း ပရိတ်ရေကို ယူ၍ မီးနေခန်းသို့ ဝင်၏ ။ မိုးကြိုး ညွှန်ကြားသည့် အတိုင်း ဆံပင်၊ ရင်ဘတ် ဝမ်းဗိုက်၊ လက်ခြေများကို ဖြန်းတောက်၍ သပ်ချ၏ ။ ပါးစပ်မှ လည်း . . . လွယ်ကူစွာ မွေးဖွားနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းပြီး . . . ပါးစပ်ထဲသို့ အနည်းငယ် တိုက်လိုက်

သည် ။

ဒီအချိန်မှာ မိုးကြိုးသည် . . . မီးနေခန်းထဲရံကို စိုက်ကြည့်ပြီး တည်ငြိမ်သော အာရုံနှင့် မေတ္တာပို့နေ၏ ။

“အား . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ကျွတ်”

“အား . . . အ . . . မေ . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . နာ . . . လိုက်တာ”

“အမယ်လေး . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ကျွတ်”

သမီးလုပ်သူရဲ့ နာကျင်စူးရှအော်သံကို ကြားရလေ . . . ပေါက်ချွန်း အသွားမြပြီး ဦးချွန်နေသည့် ငှက်ကြီးတောင် ခါးရှည်ကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ အံ့ကြိတ်၍ ကြည့်နေလိုက်၏ ။ သူ့ ရင်ခုန်သံမြန်နေပြီ . .

“ဘုရား . . . ဘုရား . . . ဘုရား ကယ်တော်မူပါ . . . ဘုရား”

“ဟယ် . . . ပြန်ဝင်သွားပြီဟဲ့ . . . ။ ခါးကို မလိမ်နဲ့ . . . ဟုတ်ပြီ အသားလေး အသက်ကို ဝအောင်ရှူပြီး တစ်ချက်ထဲ ညှစ်ချ . . . သမီး”

“အီး . . . အား . . . အင်း . . . အင်း . . . အင်း”

“ဟုတ်ပြီ . . . ညှစ် . . . ညှစ် မွေးပြီဟ . . . မွေးပြီဟ . . .”

မီးနေခန်းအတွင်းမှ ဝမ်းသာအားရ စကားပြောနေသံကို အပြင်ဘက်မှ နားထောင်နေသူများ ကြားရသောအခါ ဝမ်းသာသွားကြသည် ။

“မွေးပြီလားဗျို့ . . . အမေရွက်”

“မွေးပြီဟေ့ . . . ဟား ဟား ဟား . . . ယောက်ျားလေး ဟဲ့ ယောက်ျားလေး”

ရွာသူ မိန်းမများ မီးနေခန်းအတွင်းသို့ ဝမ်းသာအားရ ပြေးဝင်သွား

ကြ၏။

“ဟေ့ . . . ပေါက်ချွန်း”

“ဘာ . . . ဘာ . . . လဲ”

“မင်းသမီး မွေးပြီတဲ့ ဟ . . .”

“ဟေ . . . မွေးပြီ”

“အေး . . . ယောက်ျားလေးတဲ့ ကွ . . . ပေါက်ချွန်းရ”

“ငါ့ . . . ငါ့သမီး မွေးပြီ . . . ယောက်ျား . . . လေး”

“ချွမ်း . . .”

ပေါက်ချွန်း အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားသည်။ ။ ထ၍ ခုန်၏။ ။ ပြီးနောက် မိုးကြိုးကို အိမ်ပေါ်က အဆင်းမှာ ခုတ်သတ်ရန် အဆင်သင့်ကိုင်ထားသည့် လက်ထဲမှ ငှက်ကြီးတောင် ခါးကို သံပုံရှိရာသို့ လွှင့်ပစ်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ ခုန်တိုက်လိုက်၏။ ။

“အုင် . . . အုင် . . . ငဲ . . . ငဲ . . . ငဲ”

“အုင် ငဲ ငဲ အုင် . . . အုင် . . . ဝါး . . . ငဲ . . . ငဲ”

မြေးရဲ့ ငိုသံစူးစူးကို ကြားရသောအခါ . . . ရင်ထဲမှာ သောကဒေါသများ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် မီးနေခန်း အတွင်းသို့ ဝင်ရန်လှမ်းလိုက်စဉ် . . .

“ရော့ . . . ဒီမှာ နင့်မြေး”

“ဟင် . . .”

လက်သည် ကြီး ဒေါ်ညောင်ရွက်က . . . အနီးဖြင့် ထုပ်ထားသည့် က

လေးပေါက်စ ငိုသံကြီး နီတာရဲလေးကို ပေါက်ချွန်း လက်ထဲသို့ ထိုးအပ် လိုက်သောအခါ . . . ပေါက်ချွန်း မြေးပေါက်စရဲ့ အနီးထုပ် ကြားမှ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ တုန်ခါနေ၏။

“အမေရွက် . . . သမီး . . . သမီး ကျုပ်သမီး အခြေအနေရောဟင်”

“ကောင်းတယ်။ အားလုံးကောင်းတယ်၊ လုပ်စရာရှိတာလုပ်နေကြ တယ်” ဘုရား သိကြားနဲ့ သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်း နတ်မြတ်များ မ တာပဲ ဟေ့ . . . ပေါက်ချွန်းရဲ့ . . . ပြောရရင် . . . ဟူး သေကောင် ပေါင်းလဲ ဖြစ် နေတာ . . . ဆေးရုံခေါ်သွားရင်လည်း လမ်းမှာ ခရီးကြမ်းနဲ့ ပန်းပြီး ဆုံးရှုံးရမှာ . . . တော်ပါသေးရဲ့ တော်။ ဟို ဘယ်သူ မောင် မိုးကြိုးရဲ့ . . . ပရိတ်ရေအစွမ်း . . . ဂါထာ အစွမ်းကြောင့်လို့ ပြောရမှာ ပဲ”

ထွက်နေတဲ့ ခြေထောက်ပြန်ဝင်သွားပြီး . . . တစ်ခါထဲ ရှောရှောရှူရှူ မီးဖွားတာပဲတဲ့ ။ တော်လိုက်တဲ့ . . . သူငယ်ကွယ် . . . ကျေးဇူးကြီးလှပါပေရဲ့ ။

“တော်လိုက်တဲ့ . . . သူငယ်ကွယ်”

“ကျေးဇူးကြီးပါပေရဲ့ . . . ကျေးဇူးကြီးပါပေရဲ့ ”

အမေရွက် ဝမ်းသာအားရ ချီးကျူးလေသံက ပေါက်ချွန်းရဲ့ နားထဲမှာ ရော ကလေးပေါက်စလေးကို စိုက်ကြည့်နေသည့် ကျွန်တော်တို့ အား လုံးရဲ့ နားထဲမှာ ပါ ပဲ့တင်လျှံနေသည် ။

ပေါက်ချွန်းတွေ၍ သွား၏ ။

ငိုငို၍ သွား၏ ။

ပြီးနောက် . . . ကလေးပေါက်စအနီးထုပ်လေးကို အမေရွက်လက်ထဲ သို့ အလျင်အမြန်ထည့်လိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့ဘုရားစင်ဘက်သို့ ရုတ်ချည်းလှ

ည့်လိုက်၏။

“ဟင် ..”

ဟိုကောင် . . . မရှိတော့ပါလား။ သူ တောင်မြောက်ဝဲယာ သို့ လိုက်
ရှာကြည့်၏။

“ဟေ့ လူတွေ .. ဟို . . . ဟို . . . မိုး . . . မိုး . . . မိုးကြိုးရော”

“အေးဟ . . . မိုးကြိုး ဘယ်ရောက်သွားလဲဟ”

ခုမှ . . . ကျွန်တော်တို့ မိုးကြိုးကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ အာရုံက က
လေးနဲ့ မိခင်အပေါ် ရောက်နေကြ၍ မိုးကြိုးကို သတိမပြုမိကြ။ သတိပြု
မိ၍ ကြည့်လိုက်တော့ ဘုရားစင်အောက်မှာ မိုးကြိုး မရှိတော့။ အောက်
များ ဆင်း၍ လမ်းလျှောက်နေသည် မှတ်လို့ အောက်ဆင်းကြည့်သည်။
မှ ရှိတော့။ အိမ်သာဘက်များ အပေါ်အပါး သွားသည် မှတ်၍ နောက်ဘ
က် သွားကြည့်တော့ မတွေ့ . . . ဘယ်များ ရောက်သွားပါလိမ့်”

“မြစိန် . . . လှစိန်တို့ . . . မိုးကြိုး ဘယ်ထွက်သွားလဲဟေ့”

“မသိဘူး . . . ဦးပေါက်ချွန်း”

သို့နှင့် . . . ခြံစည်းရိုး အပြင်ထွက်၍ ရှာနေကြပြန်၏။ ဟို လူ ဒီလူ
မေးကြ၏။ မိုးကြိုး ကျေးဇူးကြီးလှသည် ကို ပေါက်ချွန်း သာမက
ကျွန်တော်တို့ အားလုံး လက်တွေ့သိခဲ့ရပြီ။ မိုးကြိုးကို ကျွန်တော်တို့
ကျေးဇူးစကားဆိုကြရမည်။

“ကျေးဇူး စကားဆိုရန် ကြည့်လိုက်တော့ မိုးကြိုးမရှိတော့”

“မိုးကြိုးရေ . . . မိုးကြိုး”

“ဟေ့ . . . မိုးကြိုး . . . မင်း ဘယ်မှာ လဲကွ . . . ဟေး”

“ဟေး . . . ကလေးတွေ ယောဂီဝတ်နဲ့ လူတစ်ယောက် မမြင်လိုက်ကြဘူးလား”

ကျွန်တော်တို့ က ရွာလယ်လမ်းမှာ ဆော့ကစားနေကြသည့် ကလေးတစ်အုပ်ကိုလှမ်းမေး လိုက်သည်။

“နှုတ်ခမ်းမွေး ကားကားနဲ့ မဟုတ်လားဗျ”

“ဟုတ်တယ်ကွ . . . အောင်ဘုရ . . . ဘယ်မှာ လဲ”

“အသက် . . . ၄၀ လောက်ရှိတယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . ဘယ်မှာ တွေ့လဲ အောင်ဘု”

“ပုဆိုး အဖြူနဲ့ နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . မိကျောင်းသားရာ ဘယ်ကို ထွက်သွားလည်း ပြောပါဟ”

“လက် . . . လက်ထဲမှာ တောင် . . . တောင်ငွေ့ပါသေးတယ် မဟုတ်လားဗျ”

“အောင်ဘု . . . ကျေးဇူးရှင် မင်းပြောတာ အားလုံးမှန်တယ် သူ့သူ”

“တောင်ငွေ့ ထိပ်မှာ . . . ဇော်ဂျီအရပ်”

“အောင်ဘု . . . တော်တော့ . . . ဟူး။ မောလိုက်တာ . . . မသာလေးရာ၊ လျှာကိုရှည်တယ် . . . သူ့အဖေ ပုသိမ် မောင်သောင်းယဉ် အတိုင်းပဲ ဟေ့ အကျယ်မ နင်အဲဒီ လူကို တွေ့လိုက်လား တူမ”

“တွေ့တယ် . . . ဦးလေး ငဆိုင်း”

“ဘယ်ဘက်ကို ထွက်သွားလဲ . . . အကျယ်မရဲ့ ”

“အသားဖြူဖြူနဲ့ မဟုတ်လား...”

“လာပြန်ပြီ ... တစ်ယောက် ... အေးဟုတ်တယ်ဟ”

“လွယ်အိတ်ကြီးကလည်း ... အညိုရောင်တော့ ...”

“အေး အေး ... ဘယ်ဘက်ကို ထွက်သွားလဲ ... အာကျယ်မရယ်”

“ခန့်ခန့်ကြီးတော့ ...”

“သေပါတော့ ... ငါတို့ ပဲ မြန်မြန် သေပါတော့ ...”

တကယ့်ကို လျှာရှည်သည့်ကလေးများ နဲ့ မှ တွေ့နေရသဖြင့် အချိန်
တွေပုပ်ကုန်၏။ ဒီမှာ ရှေ့ကလာနေသည့် ပဲပြုတ်သည် ဒေါ်ဘုမကို တိုရှင်
လှိုင်းရင်း မေးရတော့၏။

“ယောဂီအင်္ကျီနဲ့ လူမဟုတ်လား မောင်ဆိုင်းနဲ့ ပေါက်ချွန်း”

“ဟုတ်တာပေါ့ အဒေါ်ရာ ဘယ်မှာ တွေ့လိုက်လဲဗျ”

“အင်္ကျီ လက်ရှည်လေးနဲ့ ...”

“ငဆိုင်း ... လုပ်ပြန်ပြီ နောက်တစ်ယောက်”

“ငဆိုင်း”

“ဘာလဲ ... ပေါက်ချွန်း”

“သင်းတို့ ကို မေးမနေနဲ့ ကြာရင် ငါတို့ အမောဆိုပြီး သေနိုင်တယ်၊
မသေရင် နေဝင်သွားလိမ့်မယ်”

“ပုဆိုးက ... အဖြူကွက်နဲ့ မဟုတ်လား ငါ့တူမောင်ဆိုင်းရဲ့ ”

“တော် ... တော် ... အမေဘု ... ကျေးဇူး အရမ်းတင်ပါတယ် ကျုပ်
တို့ ”

“မျက်လုံး မျက်ဖန်ကလည်း ကောင်းမှ ကောင်းပါတော်”

ကျွန်တော်တို့ ပဲပြုတ်သည် ဒေါ်ဘုမရဲ့ ဟိမဝန္တာ ချီးမွမ်းခန်း ကို ဆက်၍ နားမထောင်တော့ . . . မျက်စောင်း တစ်ချက်ထိုးပြီး လှည့်ထွက် လိုက်သည် ။ သည့်နောက် ပေါက်ချွန်းက ဘကြီးဖိုးတေအိမ်မှ မြင်းနှစ် ကောင်ခဏငှား၍ ဆွဲလာလိုက်သည် ။

ကျွန်တော်တို့ မြင်းနှစ်ကောင်ပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက် လိုက်ကြ သည် နှင့် . . .

“ပေါက်ချွန်း . . .”

“ဘာတုန်း . . . အဒေါ်ကြီး”

“အဲဒီ လူ . . အသားအရည်ကလေး . . ပုလဲလို . . ဖြူဖြူ”

“တော်ပါတော့ ဒေါ်မိကျောင်းရေ ဖြူချင်ဖြူ မည်းချင်မည်း”

“ပုချင်ပု . . . ရှည်ချင်ရှည် မပြောနဲ့ တော့ ခင်ဗျားလည်း ပဲပြုတ် ဆက်ရောင်း၊ ကျုပ်တို့ လည်း . . . ဟဲ့ . . မြင်း . . . ဟဲ့ . . . ဟဲ့”

မြင်းနှစ်ကောင်သည် ခြေနှင့်တို့လိုက်သည် နှင့် ရွာပြင်သို့ လွှားခနဲ ပြေးတော့၏ ။

“ဘယ်လောက်မှ အချိန်ရှိသေးတာ မဟုတ်ဘူး ပေါက်ချွန်းရာသွားစ ရာ ဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိတာ ခပ်သော့သော့ နှင်ဟေ့”

“ဟုတ်တယ် . . . ဟဲ့သားတို့ . . . ဟဲ့”

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး မြင်းနှစ်ကောင်ကို ဒုန်းချ၍ ဘေးဘီ ပဲယာ ကြည့်ပြီး မိုးကြိုး သွားရာသို့ မှန်း၍ လိုက်ခဲ့ကြသည် ။

ပေါက်ချွန်း . . . နောင်တရခဲ့ပြီ။

အမှန်က သူ မိုးကြိုးကို သူ့မယား ‘လှအုံးမယ်’ ကိစ္စနှင့် အသေသတ် ချင်နေသည်။ သတ်ချင်လွန်းလို့ လည်း ဆရာယောင်ယောင် ဘိုးတော် ယောင်ယောင်နှင့် သူ့သမီး မီးမဖွားနိုင်သည့် ကိစ္စကို အဆုံးခံ အရင်း တည်ပြီး သမီး သူ့ကြောင့် ထပ်မံ အသက်ဆုံးသည် နှင့် ဓားနှင့် ခုတ် သတ်ရန် ကြံစည်နေစဉ် ...

မိုးကြိုးရဲ့ ထူးခြားလှသော အစွမ်းကြောင့် ကလေးရော မိခင်ပါ သေ ဖို့ ရာနှုန်းများ နေသည့် အခြေအနေမှ သည် ...

သမီးရော မြေးရော အန္တရာယ် ကင်းရှင်းစွာ အသက်ရှင် ကျန်းမာ မီး ဖွားနိုင်သည် ကို လက်တွေ့ မြင်လိုက်ရသောအခါ ...

သမီးဇော မြေးဇောနှင့် ခါးကိုလည်း ပစ်ချလိုက်တော့၏။

အခု ... သူ့နောက်ကို လိုက်နေသည် မှာ .. မိုးကြိုးကို အသေသတ် ရန် မဟုတ်။ မိုးကြိုးကို ကျေးဇူးတင်လွန်း၍ မိမိအပြုအမူကို အမှားများ ရိုင်းစိုင်းမှုများကို ဦးချတောင်းပန်ရန် ဖြစ်သည်။

“ဟော ... ဟိုရှေ့က .. မိုးကြိုး မဟုတ်လား ... ပေါက်ချွန်း”

“ဘယ်မှာ လဲ ...”

“ကုက္ကိုပင်တန်းမှာ သွားနေတာ တောင်ပေးကြီးနဲ့ ”

“ဟာ ဟုတ်တယ် ... လိုက်ကြဟေ့ ... ဟဲ့”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဟာ”

“ခွပ် ... ခွပ် ... ခွပ်”

“ဖြောင်း ... ခွပ် ... ဖြောင်း ... ခွပ်”

“မိုးကြိုး ရေ ... မိုးကြိုး”

“မိုးကြိုး . . . သူငယ်ချင်း . . . မိုးကြိုးရေ”

ပေါက်ချွန်းနဲ့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရဖြင့် အော်ဟစ်ပြီး မြင်းနှစ်
ကောင်ကို မိုးကြိုးရှိရာသို့ အပြေးဒုန်းစိုင်းလိုက်၏။

“မိုးကြိုး . . . သူငယ်ချင်း . . . ရပ်ပါဦးဟ”

ခေါ်သံများကြောင့် မိုးကြိုးလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ၎င်းနောက်မရပ်
ဘဲ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ရှေ့သို့သွားမြဲသွားနေ၏။

“ခွပ် . . . ခွပ် . . . ခွပ်”

“မိုးကြိုး . . . ခဏနေပါဦး . . . ငါတို့ မင်းကို ဝန်ချတောင်းပန်ချင်လို့
ပါ”

“မိုးကြိုးရေ . . . ရပ်ပါဦးဟ”

မိုးကြိုးကား ခြေလှမ်းကိုသွက်သွက်လှမ်းလိုက်၏။ သူတို့ မြင်းနှစ်
ကောင်ကို အသားကုန်ကြိုးဆောင့် ခြေတို့ ၍ မိုးကြိုးနောက်သို့ လိုက်၏
။

ထူးဆန်းလှ၏။

ခြေကုန် လေးဘက်ချ၍ အပြင်းလိုက်လာသော သူတို့ မြင်းနှစ်
ကောင်ကလည်း ခြေနှစ်ချောင်းအားကိုးနှင့် သွားနေသည့် မိုးကြိုးကို လို
က်၍ မမီ . . . ။

မိုးကြိုးသည် . . . ကွင်းထဲသို့ ဖြတ်ဝင်သွား၏။

“မိုးကြိုး . . . မိုးကြိုး . . . ရပ်ပါဦး သူငယ်ချင်းရ . . .”

ဘယ်လို အော်ခေါ်ခေါ် မိုးကြိုးကတော့ လှည့်မကြည့်ဘဲ ပိတ်ထူနေ
သည့် ဝါးတောရှိရာသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ ။

သူတို့ မြင်းနှစ်ကောင် ဝါးတောထဲသို့ ရောက်ခဲ့ပြီး မိုးကြိုး အမည်ကို တကြော်ကြော်အော် ခေါ်၍ မြင်းပေါ်မှ ဆင်း၍ လိုက်ရှာကြသည်။ ။ ဝါးတောထဲမှာ တောရိပ်နှင့် သူတို့ ခေါ်သံများ ပဲ့တင်ထပ်နေ၏။

ထူပိန်းလှသော ဝါးတောကား . . . လမ်းမရှိ။

ဘယ်လို ခေါ်ခေါ် ရှာရှာ . . . မိုးကြိုးကို မတွေ့တော့။

အံ့ဖွယ် မိုးကြိုးပါလား . . .။

မြေလျှိုးမိုးပျံလေရောသလား . . .။

နောက်ဆုံး နှစ်ယောက်သား သက်ပြင်းအမောများကို ချ၍ ကျောက်တုံး တစ်တုံးပေါ်မှာ ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

“မင်း . . ဆက်ဆံပုံ . . . ရိုင်းလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ ပေါက်ချွန်း”

“သူ . . .သူ အဲဒီ ကောင် . . . အံ့ဩစရာ အခြေအနေ ဖြစ်နေမှန်းမသိလို့ ငါ ဒေါသနဲ့ လုပ်လိုက်မိတာပါ မောင်ဆိုင်းရာ၊ ငါမှားသွားပါတယ်ကွာ”

“တစ်ချိန်က . . . သူဟာ . . . ရာဇဝင်လူဆိုးကြီး ဖြစ်ခဲ့ ပေမင့် သူအခု လူဆိုးမဟုတ်တော့ဘူး . . . သူတော်ကောင်း ကယ်တင်ရှင် ဖြစ်နေတာကို အလုပ်နဲ့ သက်သေပြတာပဲ . . . နောင် သူနဲ့ ငါတို့ ပြန်ဆုံမှ ဆုံကြပါမလား မသိဘူး . . . ဟူး”

သည့်နောက် နှစ်ယောက်သား အိမ်ရှိရာသို့ မြင်းကိုစီး၍ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ။

အိမ်ပေါ်သို့ရောက်သောအခါ မြစိန်က စာတစ်စောင် လှမ်းပေး၏။ ။

“ဘယ်ကစာလဲ မြစိန်”

“ဘုရားစင်အောက်က ရတာ ဦးလေး ပေါက်ချွန်း”

ပေါက်ချွန်း . . . စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ကပ္ပာကယာ လှန်၍ ဖတ်
လိုက်သည်။

“ပေါက်ချွန်းနဲ့ . . . ငဆိုင်း”

မမိုက်ကြနဲ့ တော့

မိုက်လက်စကို နိဂုံးချုပ်လိုက်ကြ . . . မင်းတို့ ကို ငါခွင့်လွှတ်
တယ် . . .။

လူတစ်ယောက်ချင်းရဲ့ အားကိုးရာဟာ . . . မီးလုံ လက်နက်
မဟုတ်ဘူး။

မေတ္တာပဲ . . .

ပြီး . . . ရတနာမြတ် သုံးပါး အနန္တော အနန္တ ငါးပါးပဲ . . .

ပေါက်ချွန်း . . .

မင်း မိန်းမ . . . ‘လှအုံးမယ်’ ဒီနေ့ကစလို့ (၇) ရက်ပြည့်ရင်

မင်းအိမ် ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်”

နွေး . . .နွေး ထွေးထွေး ကြုံဆို စောင့်ရှောက်ပါ သူငယ်ချင်း။

တစ်ချိန်က . . . မိုးကြိုး

* * *

တစ်ကျွန်းပြန်ကျောက်ဘီလူးရဲ့ ရင်ငွေ့လှုံဘဝအစ

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ . . . မိုးကြိုးအကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားရင်း
ကျွန်တော် အရမ်းကို အံ့သြခဲ့ရ၏။

မိုးကြိုး . . .

တစ်ချိန်က နာမည်နှင့် လိုက်အောင် လောင်မီး ကျသည့်မိုးကြိုး . . .

မိုးကြိုးဆိုသည့် နာမည်ကို ကြားသည် နှင့် ကျွန်တော်တို့ ရွာ ‘ဒီပါ
အေးမြ’ သာမက အဇန်းကော၊ ဝါးခလောက် ဝါးပိုးကြီး၊ ကျွန်းလေးပင်၊
အရှေ့ပင်လယ် အနောက်ရန်ကုန်အထိ ဖိန့်ဖိန့်တုန်ကြသည်။

ထောင်ထဲမှာ လည်း ‘မိုးကြိုး’ ဟောဆို ထောင်တန်းစီးများ ဝါဒါမများ
ကအစ ကြက်သီးထကြ၏။

မိုးကြိုးသာမဟုတ် . . .

သူနှင့် တွဲဘက် လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် ဆိုးသွမ်း သေဖက် ကျွန်တော် (
မောင်ဆိုင်း)၊ ပေါက်ချွန်း၊ ဘသိန်းဆောင် တို့ ကိုပါလန့်ကြရ၏။

အချုပ်နှင့် ထောင်သည် ကျွန်တော်တို့ လေးဦးအဖို့ အိမ်ဦးနှင့်
ကြမ်းပြင်လို ဖြစ်နေ၏။ ဝင်လိုက် ထွက်လိုက် . . .

ကျွန်တော်တို့ ဒေသ အားလုံးရှိ ရွာသူ ရွာသားများ တစ်ချိန်တုန်းက
ကျွန်တော်တို့ လေးဦးကို မြန်မြန်သေကြပါစေဟု နေ့စဉ် မေတ္တာပို့ကြ၏

ကျွန်တော်တို့ ဟံသာဝတီခရိုင်အရှေ့ခြမ်းကို အဲဒီ အချိန် (လွတ်လပ်ရေးပြီးစ)က ကြီးစိုးနေသည့် ရဲဘော်ဖြူခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ဘဂျမ်းကလည်း အသေရရ . . . အရှင်ရရ . . . လိုက်ရှာနေ၏။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ လေးဦးသည် စည်းလုံး ညီညွတ်၍ လက်ရဲဇက်ရဲရှိ၏။

သို့ဖြင့် တော်ရုံလူ အနားမကပ်ကြ . . .

အတိတ်ကို ပြန်စဉ်းစားလျှင် . . .

အင်္ဂလိပ်အစိုးရ အုပ်ချုပ်နေချိန်က ကျွန်တော်တို့ လေးယောက် ‘ဒီပါအေးမြ’ ကျောင်းတိုက်ဆရာတော်ကြီး ဦးကျောက်ဒိုးကျောင်းမှာ ဘုန်းကြီး ကျောင်းသားကြီးများ . . .

အားလုံး . . . စစ်ဘေးဒဏ်ကြောင့် အနယ်နယ်မှ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၍ . . .။

ကျွန်တော်က ပန်းတနော်သား . . .။

မိုးကြိုးက . . . သာယာဝတီသား။

ပေါက်ချွန်းက . . . မင်းလှသား။

ဘသိန်းဆောင်က . . . မြောင်းမြသား။

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးကျောက်ဒိုးက . . . စစ်ပြေးများ ဒုက္ခသည် များ မို့ ခိုလှုံရပ်နားခွင့်ပေး၍ ပြုစုစောင့်ရှောက်၊ ကျွေးမွေးသွန်သင်ထားပါသော်လည်း

မွေးဗီဇ မကောင်းလှသည့် ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်ကမကြာခင် ကျောင်းမှာ ပြဿနာရှာ၏။

အခြား ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများကို နှိပ်စက်၏။

ကျောင်းကရှိသမျှ ပစ္စည်းကောင်းများကို ခိုး၍ ရောင်းစား၏။

ဒီအကြောင်းကို ဘုန်းကြီးကို သွားတိုင်၍ တိုင်မှာ ကြိုးတုပ်ပြီး အရိုက်ခံရသည့် အကြိမ်မနည်းတော့...

သွားတိုင်သည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလည်း များ မကြာမီ ထိပ်ကွဲလက်ကျိုး။

ပြီးလျှင်... ရွာထဲ အချိန်မတော်လျှောက်သွား ကြက်ခိုး ဘဲခိုး။ ဇရပ်အိုနှင့် ဘုရားပျက်များမှာ ချက်စား။

ထန်းရည် ခိုးသောက်... ရွာထဲက စွာကျယ်ကျယ်ကောင်များကို စိန်ခေါ်၍ တစ်ယောက်ချင်း ရွာပြင် လယ်ကွင်းမှာ ချရင်ချရ မချရသော် လူအုပ် (လေးယောက်အုပ်)နှင့် ဝိုင်းရိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ လေးဦး ဆိုးချက်ကြောင့်... ဒီပါအေးမြရွာ ဘုရားပွဲ ရပ်သေးသွင်းရာ ပွဲပျက်လုနီးနီး ဖြစ်ခဲ့၏။

ရွာသူ... ချောချောများ တွေ့လျှင် လိုက်စကားပြောရကား...

သူကြီးအိမ်မှာ... ထိပ်တုံး အခတ်ခံရသည့် အကြိမ်လည်း မနည်း။ ကြိမ်ဒဏ် အပေးခံရသည့် အကြိမ်လည်း မနည်း။ ရွာသားများ ဝိုင်းသတ်မည် တကဲကဲလုပ်၍ နောက်ဆုံး ဒီပါအေးမြ ကျောင်းထိုင် ကျေးဇူးရှင် ဘုန်းကြီးဦးကျောက်ခိုးက ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်အား ရွာမနိုင်သားများ ဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းမှ ထုတ်လိုက်၏။

သို့နှင့်... ပင်လယ်ဘက်သို့ ရောက်သွား၏။

ပင်လယ်အရပ်သို့ ရောက်သော် ကျေးဇူးရှင်ဆရာသမားကောင်းတစ်ဦးနှင့် ထပ်၍ တွေ့ကြ၏။

ဆရာကြီး နာမည်ကား . .

ကျောက်ဘီလူး ဘိုးကျွန်း . . . ဟူသတည်း။

သူသည် ကျွန်းပြန် ဖြစ်၏ ။ လူသတ်မှုနှင့် ထောင်ကျခဲ့ပြီး လွတ်ရက်
စေ့၍ ပြန်လွတ်လာသူ ဖြစ်၏ ။ ကျောက်ဘီလူးဆိုသည့် အတိုင်း သူ့မျက်
ခွက်သည် ဘီလူးနှင့် အလွန်တူ၏ ။ မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံး အသီးများ နှင့်
ဦးခေါင်း ခန္ဓာကိုယ်မှာ လည်း အဖုအသီးအပိန်များ နှင့် . .

အသားအရည်ကလည်း ကျောက်တုံး ကျောက်သားလို မာကျော၏ ။
သူ့ကို တုတ်နှင့်ရိုက်လျှင် တုတ်ကျိုး၏ ။ ဓါးနှင့် ခုတ်လျှင် ဓါးပြန်ခုန်
ထွက်၏ ။ လှံနှင့် ထိုးလျှင် လှံခွေ၏ ။ အချို့က ‘ဝီး’ သည် ဟု ဆိုကြ
သည် ။

ကျွန်တော်တို့ နှင့် ဆရာကြီး ကျောက်ဘီလူး တစ်ကျွန်းပြန် ဘိုးကျွန်း
ပေါင်းမိပြီး နောက်ပိုင်း . . ဆရာကြီး ဝီးသလားဟု မေးတော့

“ငါ မဝီးပါဘူးကွာ . . . ငါ့အသားအရေက ကျောက်တုံး ကျောက်
သားလို မာနေလို့ ဓါးနဲ့ ခုတ်ခုတ် တုတ်နဲ့ ရိုက်ရိုက် လှံနဲ့ ထိုးထိုး ဘာမှ မ
ဖြစ်တာကွ. . .”

ဟုတ်လည်း ဟုတ်သည် ။ ဆရာကြီးရဲ့ အသားကို ကျွန်တော်တို့
အားလုံး ကိုင်ကြည့်ဖူးသည် ။

အကြောတင်းနေသည့် မိကျောင်းကျောကုန်းကို ကိုင်ကြည့် ရသလို
အဖုအထစ် အပိန်များ နှင့်၊ ကျောက်ထုအပြင်သားကို ကိုင်ရသလိုလို ကြ
မ်း၍ မာနေ၏ ။ မိန်းမလည်း မရှိ . . .

မိန်းမ မရှိရခြင်းကား . . .

သူ့အသားရေများ ကြမ်းတမ်းလွန်းလှ၍ သူ့အနီးသို့ ဘယ်မိန်းမမှ မ

ကပ်ကြ၊ မသိလို့ ကပ်မိလျှင် ချက်ချင်းကို ထပြေးကြရ၏။

သူသည် ဖျာပေါ်မှာ မအိပ်၊ အိပ်လို့ မရ၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လည်း အိပ်လို့ မရ။ အမြဲတန်း ကောက်ရိုးပုံပေါ်မှာ အိပ်ရ၏။

စားသည့် နေရာမှာ လည်း ကြောက်စရာကောင်းအောင် စားသည်။

ထမင်းစားလျှင် ရိုးရိုးပန်းကန်ပြားနှင့် ဘယ်တော့မှ မစား၊ ပန်းကန်ဆေး ကြွေလုံကြီး (သို့မဟုတ်) သံလုံကြီးနှင့် ထည့်၍ လုံတစ်လုံးအမောက်စား၏။ ရေကို မောင်းထောင်ချိုင့်နှင့် သောက်၏။

အရက်ကို တစ်ထိုင်တည်း တစ်ယောက်တည်း ငါးပုလင်းသောက်၏။
။ အေးအေးဆေးဆေး ဇိမ်ယူ၍ သောက်လျှင် (၁၀) ပုလင်း ကုန်၏။ (၁၀) ပုလင်းကုန်လို့ မူးလျှင် ထ၍ က၏။

ကသည့်နေရာမှာ လည်း မင်းသားလားမှတ်ရ၏။ ရုပ်သေးမင်းသားကြီး ဦးဖူးညို သီချင်းများ လည်း ရ၏။

သံချို ဦးကျော်လှ သီချင်းများ လည်း ရ၏။ အောင်ဗလ၊ ဖိုးစိန် သီချင်းများ လည်း ရ၏။

ဟုတ်မဟုတ်တော့မသိ . . . သူပြောတာရယ်

ရတနာပုံ နောက်ဆုံး မင်းတရားကြီး အကျဉ်းစံရာ ရတနာဂီရိအိမ်တက် မင်္ဂလာပွဲသို့ သွားရောက် တီးမှုတ် ဖျော်ဖြေရင်း ‘နေမျိုးဗလကျော် သူဘွဲ့ရ’ မန္တလေးသား ဆိုင်းဆရာ ရွာစားစိန်ဗေဒါ နှင့် ရင်းနှီးသလေး ဘာလေးပြောပြီး (ကြွားတာလား မသိပါဘူးဗျာ) ရွာစားကြီး စိန်ဗေဒါရဲ့ သီချင်းများကို အသံနက်ကြီးဟစ်၍ ပုဆိုးကျွတ်အောင်က၏။

ပြောရလျှင် . . .

သူသည် . . . အတွေ့အကြုံ ကြွယ်ဝပြီး ဗဟု သုတများ လှ ပါသော်လည်း ကျွန်းပြန် လူမိုက် လူဆိုးကြီးတည်း။

ပင်လယ်ထွက် တံငါလှေများကို ဓါးပြတိုက်၏ ။ နယ်လေးရပ်မှ ပိုက်ဆံချမ်းသာသူ ငါးရွဲခိုင် သူဌေးများ စပါးပွဲစား ကုန်သည် များ ၊ အင်္ဂလိပ်လက်အောက်ခံ အရာရှိဘူဇာများ ၊ ဗျူရိုကရက်များ အိမ်သို့ စီးနင်း၍ တိုက်၏ ။ ခိုး၏ ။ . . .

အချို့ကို နေ့စား ကြေးစား နောက်လိုက်များ နှင့် တိုက်၏ ။ ဆိုလိုသည် ကား . . . ကျွန်တော်တို့ နှင့် မတွေ့ခင်က ဒီသူဌေးအိမ် အနုကြမ်းစီးမည်၊ လက်စလက်နရှိသူ ဘယ်ကောင် ဘယ်ကောင် လိုက်ခဲ့။ လိုက်ကြေး ညကြေး ဘယ်လောက်ပေးမည်ဟု ပုတ်ပြတ်ပေးခေါ်၍ တိုက်သည် ဟူသတည်း။

လက်ရင်း တပည့် လုံးဝမမွေး . . .

အင်္ဂလိပ်အစိုးရ ပုလိပ်များက သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ဖမ်းလို့ မမိ၊ သူနှင့် တွဲသူများ သာ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မိချင်မိမည်။

ပုလိပ်မိသွား၍ ဖော်ချင်ဖော် မဖော်ချင်နေ သူက လုံးဝ ဂရုမစိုက်။ ဆင်းရဲသား အိမ်မတိုက်ဘူး။ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ သူဌေးအိမ်နဲ့ အရာရှိ မင်းမှုထမ်းများ အိမ်ကိုပဲ တိုက်မည်ဟု ဆိုပြီး တကယ်လည်း တိုက်၏ ။ တော်ရုံ ပုလိပ်သားနှစ်ယောက် သုံးယောက်နှင့် သူ့ကို ဝိုင်းဖမ်းလို့ မရ . . . ပစ်နေသည့် ကျည်ဆံကြားမှ လက်ခမောင်းခတ်ပြီး နောက်ဂျွမ်းပစ်၍ ခုန်လိုက်လျှင် ကြောင်လိုကျားလို လွှားခနဲ မြင်လိုက်ရပြီး ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်သွားမှန်းမသိရ . . .

ယောင်၍ များ လိုက်မရှာနှင့် . . .

တစ်ခါမှာ အင်္ဂလိပ် ပုလိပ်သား ငါးယောက် ဝိုင်းပစ်ကြ၏။ လက်ခမောင်းခတ်၍ စိန်ခေါ်ပြီး ကျည်ဆန်များကြားမှ နောက်ရွှမ်း ငါးကြိမ်ထိုး၍ ပျောက်သွား၏။ ပုလိပ်သားများ ရိုင်ဖယ် သေနတ်ကိုယ်စီ ချိန်၍ လိုက်ရှာစဉ် နောက်ကျောမှ ရယ်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်းပြန်လူဆိုးလူမိုက် ကျောက်ဘီလူး ဘိုးကျွန်း ဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်ကြပြီး ပစ်ရန် သေနတ်များ ချိန်လိုက်သည်။

ဘိုးကျွန်း ပြောင်းဝမှ ကျည်ဆန်များ သူတို့ နားရွက်ဘေးမှ ဆံပင်ကြားမှ ဖြတ်သွားသောအခါ ကြောက်လန့်ပြီး ပြေးကြတော့၏။

“ဆရာကြီး ဘာလို့ သူတို့ ကို တစ်ခါထဲ ပစ်မသတ်တာလဲဗျ”

မိုးကြိုးက . . . ကျောက်ဘီလူး ကျွန်းပြန်ကြီးကို မေး၏။ . . .

“မြန်မာလူမျိုးချင်းမို့ မသတ်ရက်လို့ ပေါ့ကွ”

“ပထမ ကျွန်းကျတဲ့ လူသတ်မှုကရော ဆရာကြီးရ . . .”

“ချစ်တီး သူဌေးကို သတ်တဲ့ အမှုကွ ဘယ့်နှယ့်ကွာ ငါ့လယ်ကို အကြွေးနဲ့ သိမ်းသတဲ့။ အတိုးမှန်မှန် ဆပ်နေတာပါကွာ၊ တစ်နှစ် မိုးခေါင်လို့ လယ်က မအောင်လို့ အကြွေးမဆပ်နိုင်တာကို . . . ဂေါ်ရင်ဂျီ ကုလားနောက်လိုက်တွေနဲ့ ငါ့ကို ကန်ကျောက် ရိုက်နှက်ပြီး အိမ်က နေနှင့် လွှတ်လို့ ငှက်ကြီးတောင် ဓါးနဲ့ တီးပစ်လိုက်တာ . . ချစ်တီးခေါင်း . . . မြောင်းထဲကျသွားရော . . ဟား ဟား ဟား”

“အဲဒါနဲ့ ကြိုးကျတာ အင်္ဂလိပ် ဘုရင်မကြီးရဲ့ ကောင်းမှု ဆိုလားဘာလားမသိဘူး အနှစ်နှစ်ဆယ်နဲ့ လဲပြီး ကပ္ပလီကျွန်း ရောက်သွားခဲ့တာပဲ မောင် . . .”

သူနှင့် ပေါင်းမိ၍ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက် သူတပည့် ဖြစ်ရသည်

မှာ ကံလည်းကောင်း၏ ။ ကံလည်း ဆိုး၏ ။

ကံကောင်းခြင်းကား . .

ငွေသောက်သောက်လဲရပြီး စိတ်ကြိုက်သုံးဖြုန်း နိုင်သကဲ့သို့

ကံဆိုးခြင်းကား

သူ့လို မလျင်၊ မပါး၊ မနပ်၍ အချုပ်နှင့် ထောင်သို့ စံမြန်းရခြင်း ဖြစ်၏ ။

သူနှင့် ကျွန်တော်တို့ လေးယောက် စတွေ့ပုံကလည်း နည်းနည်းတော့ ဆန်း၏ ။

တစ်နေ့ ဘုန်းကြီးနှင့် ရွာက နှင်လိုက်သဖြင့် ခြေဦးတည့်ရာသို့ ငတ်ငတ်မွတ်မွတ်နဲ့ ထွက်လာကြ၏ ။

ရရာ ကြုံရာ သခွားခင်းများ ဝင်ခိုး၍ သခွားသီးစားပြီး ရေအိုးစင်မှ ရေသောက်လို့ လျှောက်သွားနေခြင်း ဖြစ်သည် ။

ဘယ်အရပ်သို့ သွားရမှန်းမသိ ကိုယ်နေရင်း ဒေသသို့လည်း မပြန်ချင်ကြ။ နေရင်းဒေသမှာ ပို၍ ကြပ်တည်းလှ၏ ။ အင်္ဂလိပ် အစိုးရနှင့် ပုလိပ်အဖွဲ့က မြင်ရာလူ မသင်္ကာရာလူကို ပုဒ်မ အမျိုးမျိုး တပ်၍ ဖမ်းနေချိန် ဖြစ်သည် ။ ညဘက်ဆို ဓါးပြနှင့် သောင်းကျန်းသူ ထောင်ထွက်များလည်း ဆိုးလွန်းလှ၏ ။

မွေးရပ်မြေမှာ နေဖို့ မသင့်၍ ဒီကိုထွက်လာကာမှ ‘အမြုတေ’ ရှိရာ ‘အမြုတေ’ စုရင်း ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်ပေါင်းမိသောအခါ ဂိုဏ်းဖွဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့ရ၏ ။

ဒီလိုနှင့် . . . ရွာထိပ် ဇရပ်တစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏ ။ မောမောနှင့်

နားကြပြီး ပက်လက်လှန် သူလှန် ထိုင်ပြီးငိုက်သူငိုက် . . .

ထိုစဉ် ဇရပ်တစ်ဖက်ခြမ်း၌ မျက်နှာတွင် ဘုသီးများ ထ နေသည့် လူကြီးတစ်ဦးသည် ငွေစက္ကူများကို ရေတွက်၍ လွယ်အိတ်ထဲထည့် ခေါင်းအုံးပြီး အိပ်မလို့ ပြင်နေသည် ကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့လိုက်ကြ၏ ။

“မိုးကြိုး မြင်လား”

“မြင်တယ် . . . အသာနေ”

ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုထဲမှာ မိုးကြိုးသည် ခေါင်းဆောင်လို ဖြစ်၏ ။ လက်ရဲ ဇက်ရဲ ရှိ၏ ။ ဘာလုပ်ရ လုပ်ရ ကြောက်စိတ်မရှိ ခံလည်း ခံရဲ၏ ။

“ပေါက်ချွန်း . . .”

“ဘာလဲ . . . မိုးကြိုး”

“လက်နက်ရှာကြ”

“ဘာလုပ်မလို့ လဲ”

“ဟိုလူကြီးကို ထုပြီး . . ငွေအိတ်ကို ယူမယ်လေကွာ”

“ဖြစ်ပျံ့မလား . . .”

“ငဲ့ဘဝမှာ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး . . မဖြစ်သေးတာဘဲ ရှိတယ် ဘသိန်းဆောင် ဘာကြောင်နေတာလဲ . . . လက်နက်ရှာလေ”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ လေးဦး ဇရပ်ဝန်းကျင်မှာ လက်နက်လိုက်ရှာကြသောအခါ လှည်းတံပိုးကျည်းဟောင်း နှစ်ချောင်း အုတ်ခဲ တစ်ခဲနှင့် ဇရပ်မှ ကျိုးပြတ်ထွက်နေသော နှစ်ပတ်လည် ကျွန်းသားတစ်ချောင်းကို ကံကောင်းထောက်မစွာ တွေ့လိုက်ရ၏ ။

၎င်းပစ္စည်းများကို ကိုယ်စီကိုင်ပြီး . . . တခေါခေါနှင့် အိပ်မောကျနေ

သည့် လူ့ဘုသီးကြီးကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြ၏ ။

ဒီ မှာ လူ့ဘုသီးကြီးက ခြေသံကြား၍ ခေါင်းအထောင် မိုးကြိုးက
အော်၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည် ။

“ချ”

“ဖောင်း”

“အား”

“အား . . . အား . . . ဟေ့ . . . ဟေ့”

“ဖြောင်း”

“အား . . . ဟေ့ကောင်လေးတွေ . . . မ . . . မလုပ်ကြပါနဲ့ ကွာ”

“ခွပ်”

“အား . . . အမလေး . . .”

ကျခတ်သား လှည်းတံပိုးကျည်းရိုက်သံ အုတ်ခဲနှင့်ထုသံ
နှစ်ပတ်လည် ကျွန်းသားတုတ်နှင့် ရိုက်နှက်သံများ ဧရပ်ပေါ်မှာ ညံ့နေသ
ည် ။ ဒါနှင့်အတူ ခြေနှင့်လည်း ကန်ကြသည် ။ ထူးဆန်းသည် ကား
လူကြီး ကိုယ်ပေါ် ခေါင်းပေါ် ရင်ဘတ်ပေါ် ကျသမျှ တုတ်များ ကျိုးကုန်
ကြ၏ ။ အုတ်ခဲများ ကြေမှုကုန်၏ ။ လူကြီးကား ဘာမှ မဖြစ်။ သူ
ကျွန်တော်တို့ လေးဦးကို အံ့ဩသလို ကြည့်ရင်း ပါးစပ်မှ အော်ဟစ်ကာ
လူးကာလိမ့်ကာ အံ့ကြိတ်ခံနေ၏ ။

အချက်ပေါင်းများစွာ ရိုက်၍ ရှိသမျှလက်နက်လည်း တံမြတ်စည်း
လိုဖွာကုန်၏ ။ သူ့ကို ကန်ကျောက်၊ ရင်ဝကို ဖနောင့်နှင့် ပေါက်ရလွန်း
ကျွန်တော်တို့ ချွေးဒီးဒီးကျပြီး ခြေလက်များ နာကျင်ကာ ခြေကုန် လက်

ပန်းကျနေသည့် ကျွန်တော်တို့ လေးဦးသည် ထူးဆန်းလှသော ထိုလူ့ဘီလူးလို လူကြီးကို ထိုင်၍ ကန်တော့ကြရတော့၏။

သည် တော့မှ . . လူ့ဘီလူး ဦးဘသီးကြီးက ငုတ်တုတ်ထ၍ ထိုင်ပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ တုတ်ကျိုးတုတ်စ သစ်ကျိုး သစ်စ အုတ်ကျိုးအုတ်စများကို ခါပစ်လိုက်ရင်း . . .

“ကျေနပ်မှု ရှိကြရဲ့ လားကွ . . . ဟေ”

ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ကြ အားလုံးမောပြီး နုံးနေကြ၏။

“အားရကြရဲ့ လားဟ . . . မရသေးရင် . . . ရော့ . . . ဒါနဲ့ ချ”

“ဟင် . . .”

“ဟာ . . .”

“အမလေး . . .”

“ကျားသား မိုးကြိုး . . . မြတ်စွာဘုရား”

ရော့ဒါနဲ့ ချဆိုပြီး လူ့ဘီလူးလို လူကြီးကမ်းပေးလိုက်သည် ကားလွယ်အိတ်ထဲမှ ပစ္စတိုသေနတ်မည်းမည်းကြီးတည်း . . .။

“ရော့လေကွာ . . .ယူပါ”

သူက သူနှင့် အနီးဆုံးလူ . . . မိုးကြိုးထံသို့ ပစ္စတိုသေနတ်ကို ထိုးပေးလိုက်သည် ရှိသော် . . မိုးကြိုး လန့်၍ တွန့်သွား၏။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား ရော့ ဟိုကောင် . . . ငါ့ကို ပစ်စမ်း”

သည် နောက် . . . ပေါက်ချွန်း ထံသို့ ပေးပြန်၏။ ပေါက်ချွန်းက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ဦးခေါင်းကိုရမ်း၏။

“ဒါဆို . . . ဟိုကောင် . . . ပစ် . . . ရော့”

ဘသိန်းဆောင်ကား သေနတ်ပြောင်းဝ သူ့ဘက်ရောက်သည် နှင့် ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်၏။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား အာဂ လူမိုက်တွေကိုးကွ ဘာလဲ သေနတ် ဘယ်လိုပစ်ရမှန်း မသိလို့ လား ဒီလို လုပ်ရတယ်ကွ”

လူကြီးသည် ကျွန်တော့်လက်ထဲသို့ ပစ္စတိုသေနတ်ကို အတင်းထိုးထည့်ပြီး အကျီရင်ဘတ်ကြယ်သီးများ ဖွင့်၍ ရင်ကို ကော့ပေးနေ၏။ ဒီမှာ သူ့ရင်ဘတ် အမွှေးများကြားမှ . . . မိကျောင်း ကျောကုန်းလို မြတ်သီးထနေသည့် အဖုအဝိန်းများကို မြင်လိုက်ရပြီး လူစင်စစ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လား လူယောင်ဆောင်သည့် မိကျောင်းလား ထင်မိလိုက်၏။

“ညှစ်လေ . . . ခလုတ်ကို ညှစ်ချလိုက် . . . ညှစ်ပါ ရဲရဲညှစ်ချလိုက်ပါ”

ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ မည်းပြောင်နေသည့် သေနတ်ပြောင်းဝသည် သူ့ရင်ဘတ်နှင့် တစ်တောင်ခန့်သာ ဝေးလှ၏။ မိုးကြိုးတို့ သုံးယောက်ကလည်း မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးကို စိုက် ကြည့်နေကြ၏။ ကျွန်တော်ရဲ့ ပစ္စတို သေနတ်ကို ညာလက်သည် တုန်ခါနေ၏။

“ပစ်ပါ . . . ချာတိတ်ရ . . . ရဲရဲသာ ပစ်စမ်းပါ”

“ဟင့်အင်း . . . ဟင့်အင်း . . . မ . . . ပစ် . . . ရဲဘူး”

“ဝါး . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . မိုက်တယ်ကွာ ဟား . . . ဟား . . . ဟား သေနတ်တောင် မပစ်ရဲဘူးတဲ့ ၊ နေစမ်းပါအုံး လူမိုက်ကြီးလေး ယောက်ရ ဘယ်လို အဓိပ္ပါယ်နဲ့ . . . မင်းတို့ လေးယောက်က အိပ်နေတဲ့ ငါ့ကို ဝိုင်းနှက်ကြတာတုန်းကွ ဟင် ဟိုကောင် မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“မိုး...မိုး...ကြိုး...ပါ...ခ...ခင်ဗျာ”

“မိုးကြိုး ဟုတ်လား ကြောက်စရာ အမည်ပါလားကွ၊ ပြောပါဦး ဘာကြောင့် ငါ့ကို အသားလွတ် ဝိုင်းဖြင်းကြတာလဲ”

“ဟို...ဟို...အဲ...အဲ...ဟိုဒင်း...ဘာတဲ့ ”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား ရယ်ရတယ်ကွာ၊ ပြော ပါ မင်းတို့ကို ငါဘာမှ မလုပ်သေးပါဘူး အမှန်အတိုင်း ပြောနော်၊ လိမ်ရင် ညာရင်... ဒီမှာ တွေ့လား... လေးယောက်စလုံး... တန်း စီပြီး ကျည်တစ်တောင့်နဲ့ အသေသတ်မယ်...ပြော”

“ဟို...ဟို...ပိုက်ဆံလည်း မရှိ...ထမင်းလည်း မစားရတာ ကြာကြာနေလို့...ဆ...ဆရာ...ကြီး ပိုက်ဆံကို လု...လု...လု တာပါ...ခင်ဗျာ”

“မင်းတို့ ဘယ်ရွာသားတွေလည်း ”

ဒီ မှာ မိုးကြိုးက ဒီကို ရောက်လာရသည့် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို နတ်သံနှော ဝိုင်းပါနှင့် ပြောကြ၏ ။ ကျွန်တော်တို့ လည်း သက်သာရာ သက်သာကြောင်း ရပါစေတော့ဟု...ဝိုင်း၍ တောင်းပန် ပြောဆိုကြ၏ ။

ကျွန်တော်တို့...ဆရာကြီး ဒီလို စွမ်းမှန်း ပီးမှန်း...မ...မသိလို့ လုပ်မိတာပါ ဆရာကြီးရယ် ၊ ကျွန်တော်တို့ ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်...နောင်ကို ဒီလို မလုပ်တော့ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“နေပါဦး...မင်းတို့ က...ငွေ ဘယ်လောက်တောင်များ လိုချင်လို့လဲ...”

“ဟို . . . ဟို . . . ထမင်းဖိုးလေးလောက်ရရင် တော်ပါပြီခင်ဗျာ . . .”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား တယ်ဟုတ်တဲ့ ကောင်တွေပဲကိုး ထမင်းဖိုးများကွာ . . . ရွာထဲလည်တောင်းရင် ရတာ ဥစ္စာ”

“ဒီ . . . ဒီလို ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အင်း . . . ရှင်းပါအုန်း ကို . . . မိုးကြိုးရဲ့ ”

“ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ခြေကောင်း လက်ကောင်းတွေချည်းပဲဆိုတော့ ရွာထဲ လည်တောင်းစားရင်လည်း ဆဲလွှတ်မှာ မို့ပါခင်ဗျာ”

“ရော့ . . . ဒါတွေ အားလုံး မင်းတို့ လေးယောက် ယူလိုက်ကြ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

“အလို”

လူကြီးက ပြောရင်းမှ လယ်အိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူများကို နှိုက်၍ ကျွန်တော်တို့ လေးဦးရှေ့သို့ ချပေးလိုက်၏ ။ အံ့ဂလီပ် ငွေစက္ကူများ သည် အများကြီး လေတိုက်၍ ငွေစက္ကူများ လေ၌ လွင့်ပါကုန်၏ ။

“ယူလေကွာ ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“မ . . . မ . . . ယူ . . . ရဲပါဘူး . . . ဆရာကြီး ခင်ဗျာ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား ယူပါ ရဲရဲသာ ယူကြပါ အကုန်ယူကြစမ်းပါ။ ငါက ငွေမမက်ဘူး လူကိုမက်တာ . . . ငါ မင်းတို့ လေးယောက်ရဲ့ သတ္တိနဲ့ ပင်ကိုယ်စိတ်ရင်းကို . . . အရမ်းသဘောကျသွားပြီ မိုးကြိုးတို့ ရဲ့ . . .။ ဒီမှာ မင်းတို့ ငါနဲ့ လိုက်နေမလား”

“ဟင် . . .”

ကျွန်တော်တို့ လေးဦး လူဘီလူးကြီးရဲ့ မေးခွန်းကြောင့် တစ်ယောက်
မျက်နှာ တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

“တ . . . တ . . . ကယ် . . . လား . . . ဟင် . . . ဆ ဆရာကြီး”

“ဘုရားစူး မိုးကြိုးပစ်ရစေရဲ့ ကွာ လိုက်မလားပြော”

“လိုက်မယ်ဗျာ”

မိုးကြိုးက စ၍ ပြောလိုက်သည်

“ဟိုကောင် . . . ဘယ်သူလဲ”

“ပေါက်ချွန်းပါ ခင်ဗျာ”

“မင်းရော”

“လိုက်ပါ့မယ် ခင်ဗျာ”

“ကျန်တဲ့ ကောင်တွေရောကွာ”

“လိုက်မယ် ဆရာကြီး”

“ကြိုက်ပြီ . . . ငါလည်း ဒီလို ရှင်းမှ ပြတ်မှ ကြိုက်တာ ကိုင်း သွား
ကြစို့”

“ဘယ် . . . ဘယ်ကို . . . သွား . . . သွား . . . မှာ လဲ ဟင် ဆရာကြီး . .
.”

“မင်းတို့ ဆာနေပြီဥစ္စာ ထမင်းဆိုင်ကိုပေါ့ကွာ”

“ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . . တကယ်နော် . . . ဆ . . . ဆရာကြီး”

“အေးပါကွ . . . လာဟဲ့ . . . သိပ်ရိုသေမနေပါနဲ့ ကွာ ငါမနေတတ်
လို့ ပါ”

“ဒါ . . .ဒါနဲ့ . . . ဆရာကြီး ခင်ဗျာ၊ ဆရာကြီး အမည် ဘယ်လိုများ ခေါ်ခေါ်ပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“မှတ်ထားကွ . . . ငါ့နာမည် ဘိုးကျွန်းတဲ့ . . . ကျွန်းပြန်ဘိုးကျွန်းဆို သူဌေးရော ခွေးရော အကုန်သိပါရဲ့ ဗျာ”

“ကျွန်းပြန် . . . ဘိုးကျွန်း”

“ရက်စ် . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား...”

“ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး”

“အဟစ် . . . ဟစ် . . . ဟစ်”

ကျွန်တော်တို့ ကျွန်းပြန် ဘိုးကျွန်းနှင့် ရောယောင်၍ ရယ်လိုက်ကြပြီး ငွေစက္ကူများကို ဝိုင်းကောက်သိမ်းကာ ဆရာကြီး ကိုယ်စား မိုးကြိုးက လွယ်အိတ်ကို လွယ်ပြီး ဇရပ်ပေါ်မှ တန်းစီ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ။

“မင်းတို့ ထွက် ရက်ရာဇာဟု ကြားဖူး၏။

ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့ ထွက်လာသည် ကား . . . ပြဿဒါးရော ရက်ရာ ဇာရော ဝါရမိတ္တုရော . . . ရောမြွန်းနေပါကောလား။

* * *